Житіє святих і нечестивих

ГАЛАНТНИЙ КАВАЛЕР

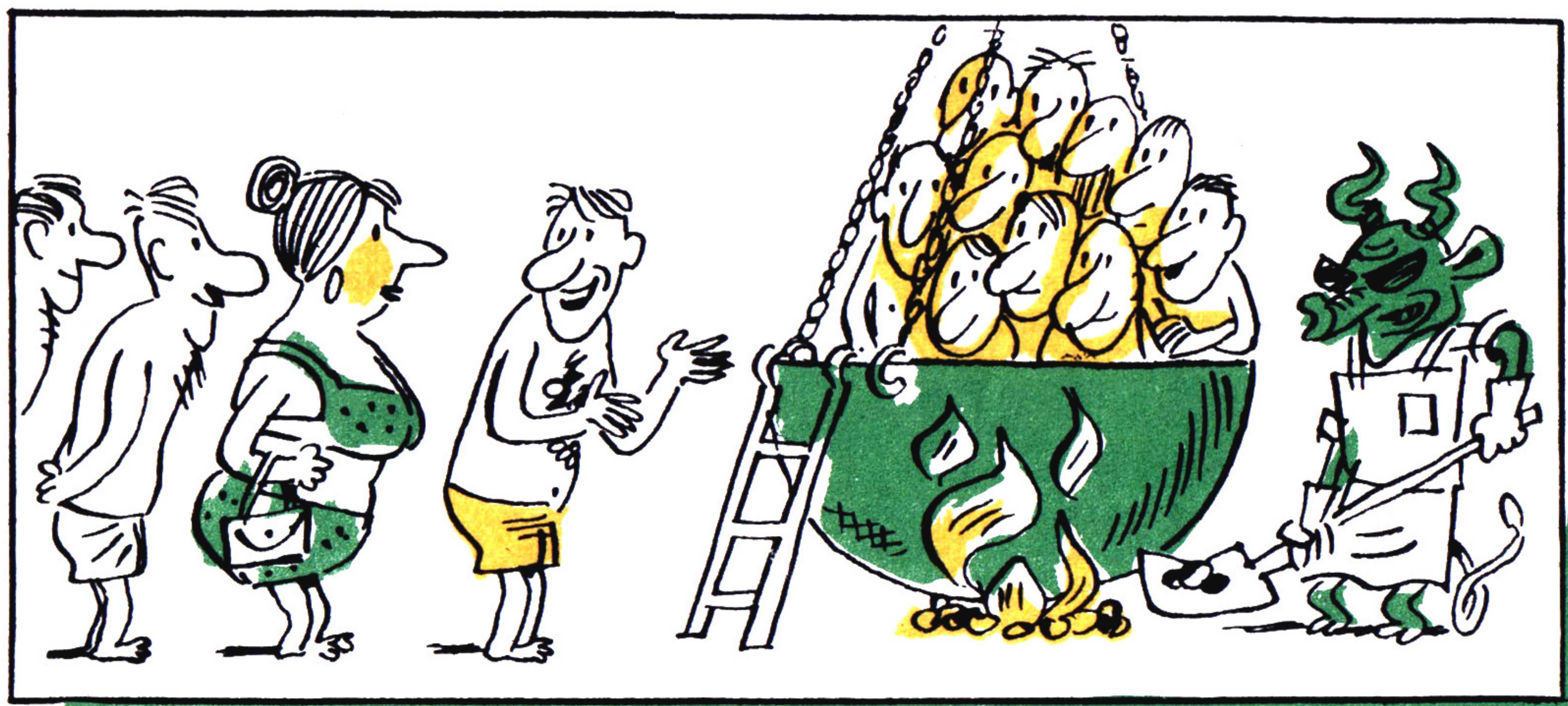

— Будь ласка, проходьте ви перші...

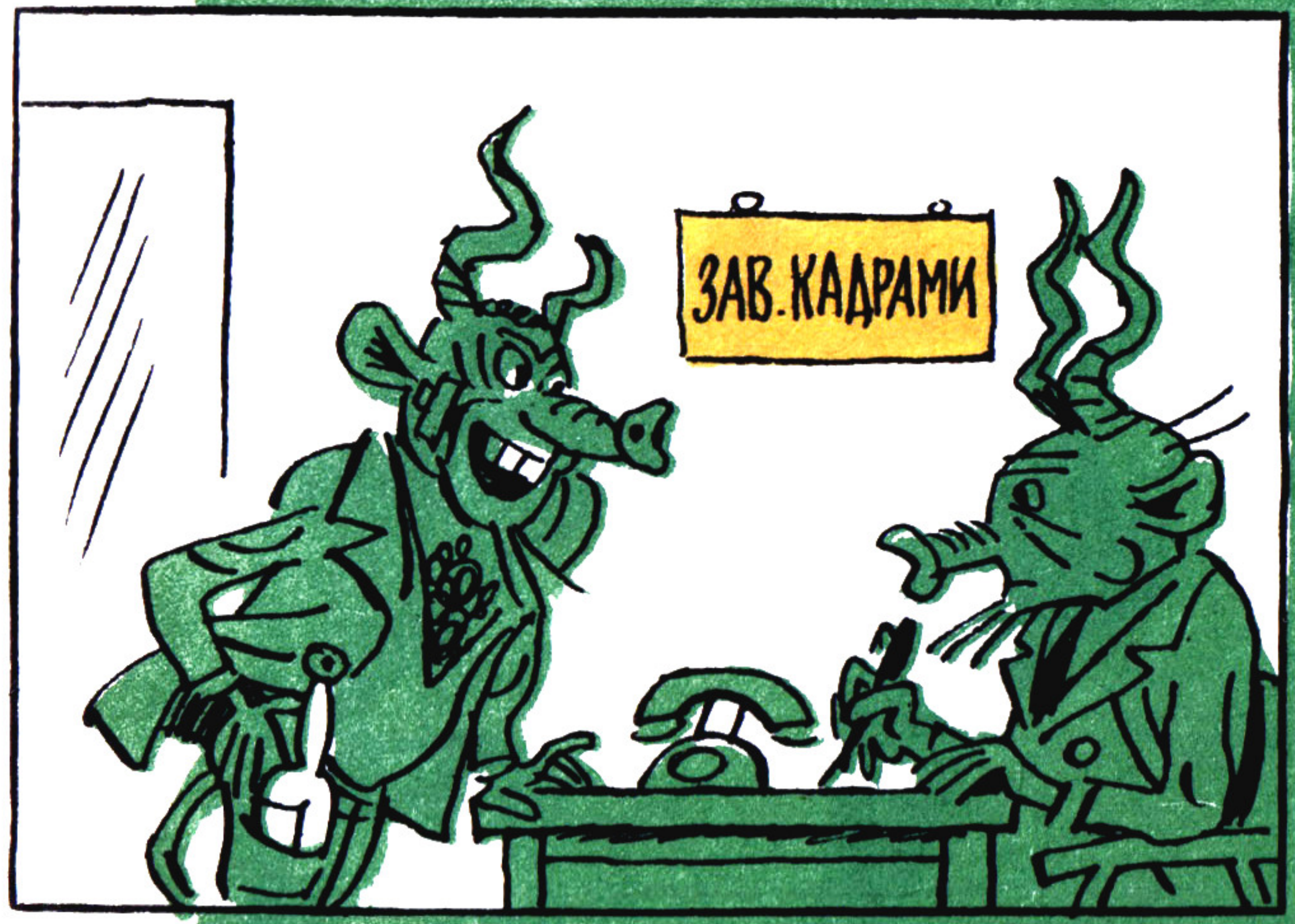

— Дайте хорошу характеристику: хочу в раю на роботу влаштуватися.

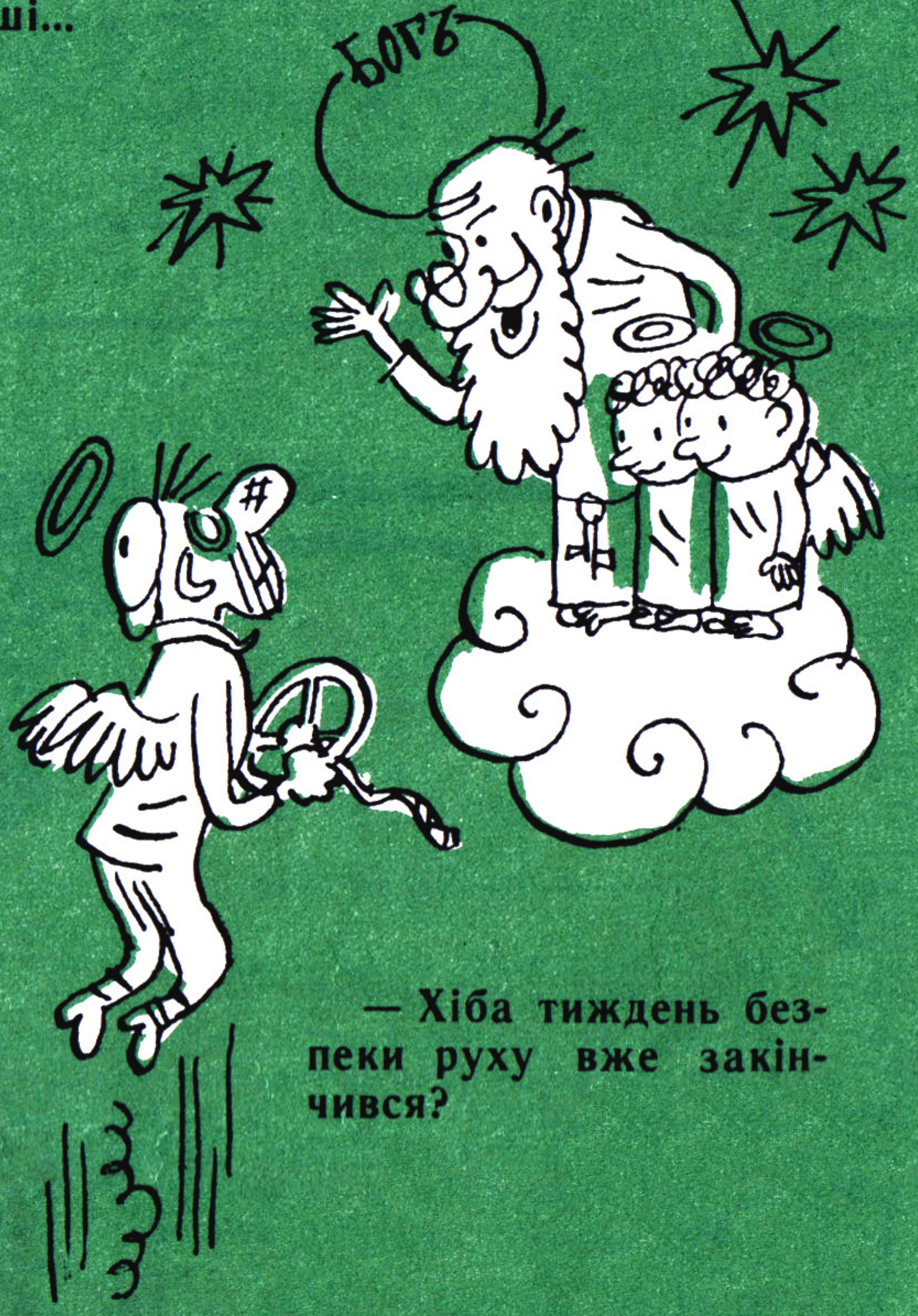

— Хіба тиждень безпеки руху вже закінчився?

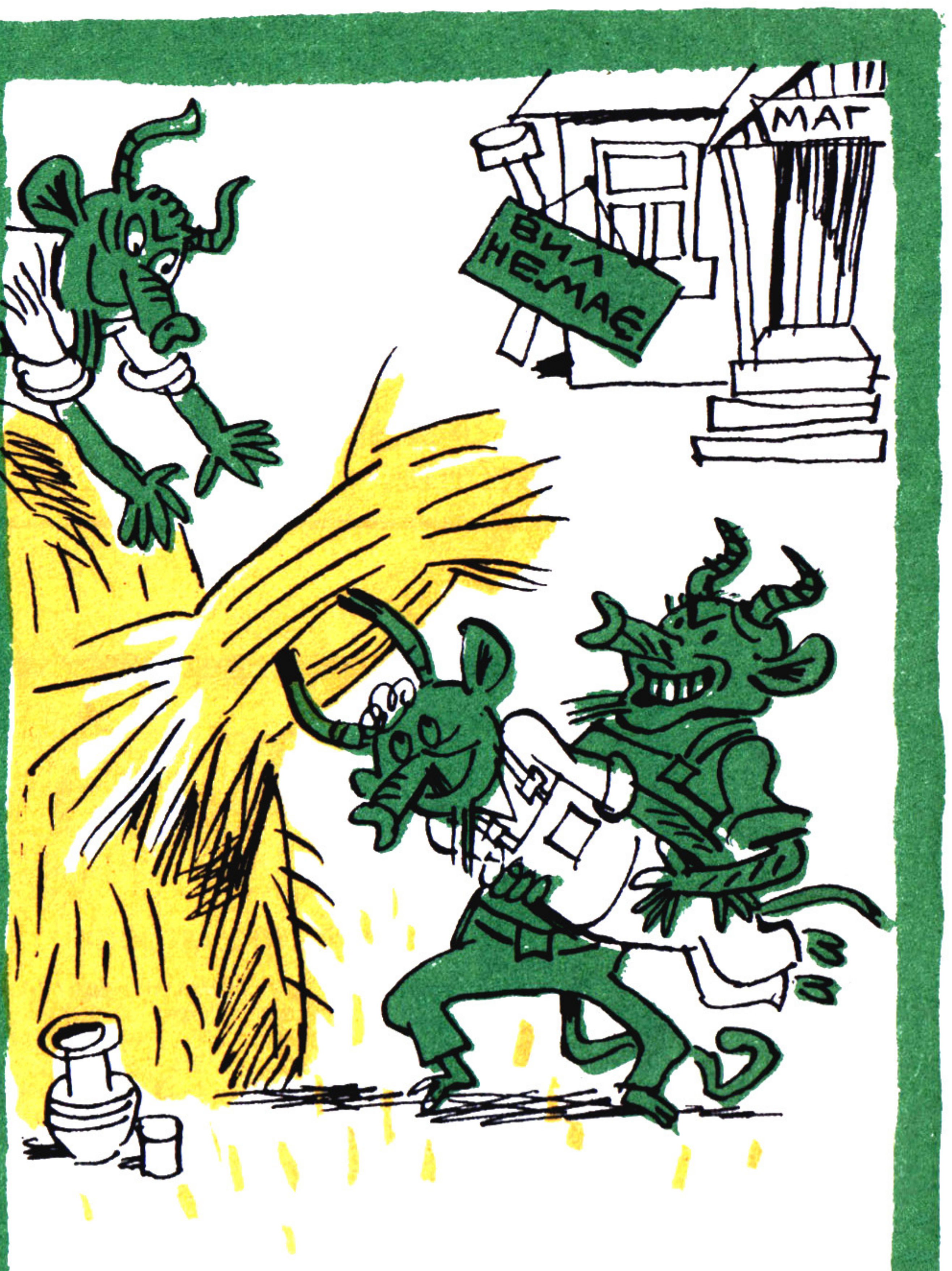

Знайшли вихід.

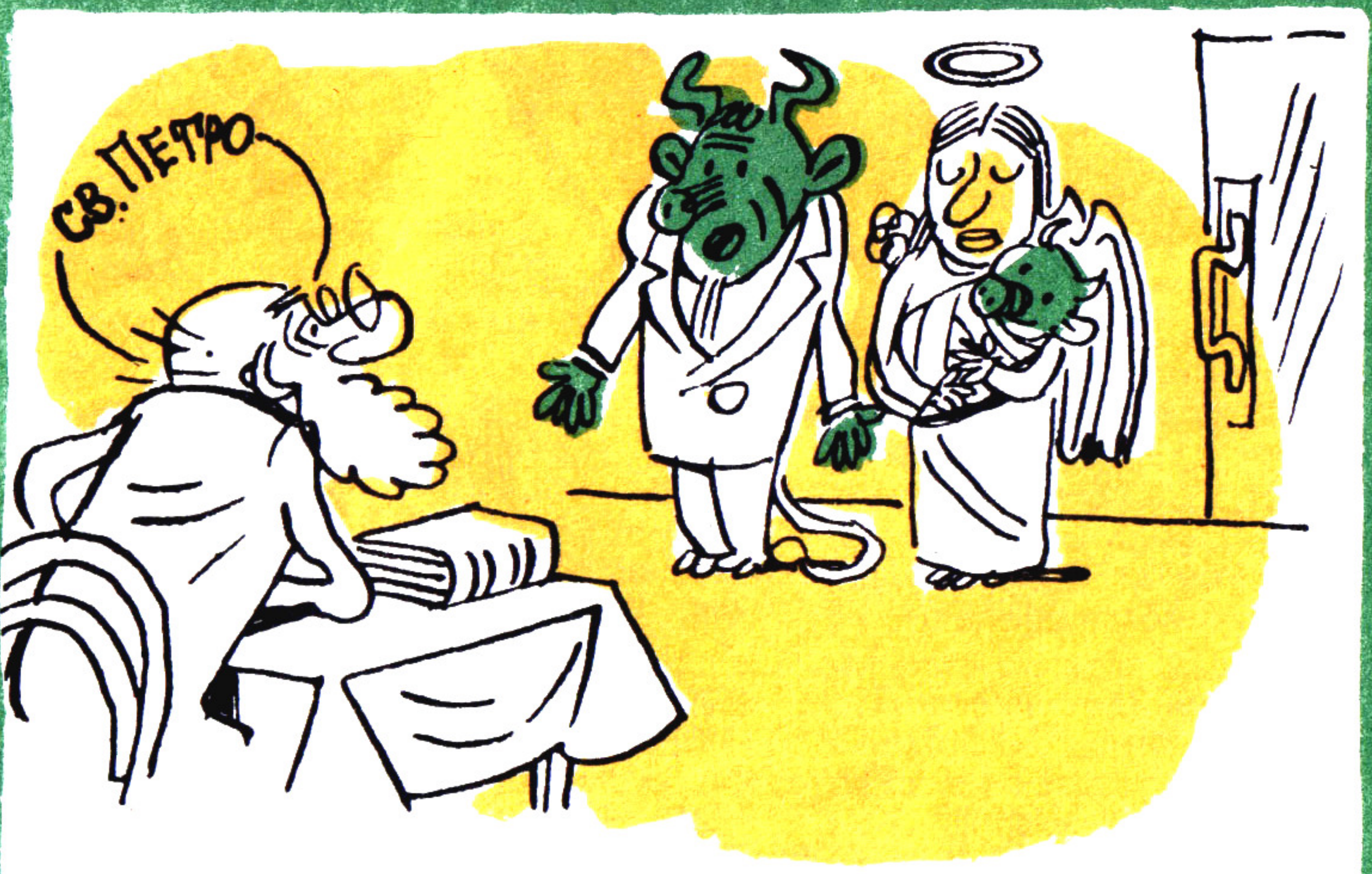

— Чого розлучаєтесь?
— Не зійшлись характерами.

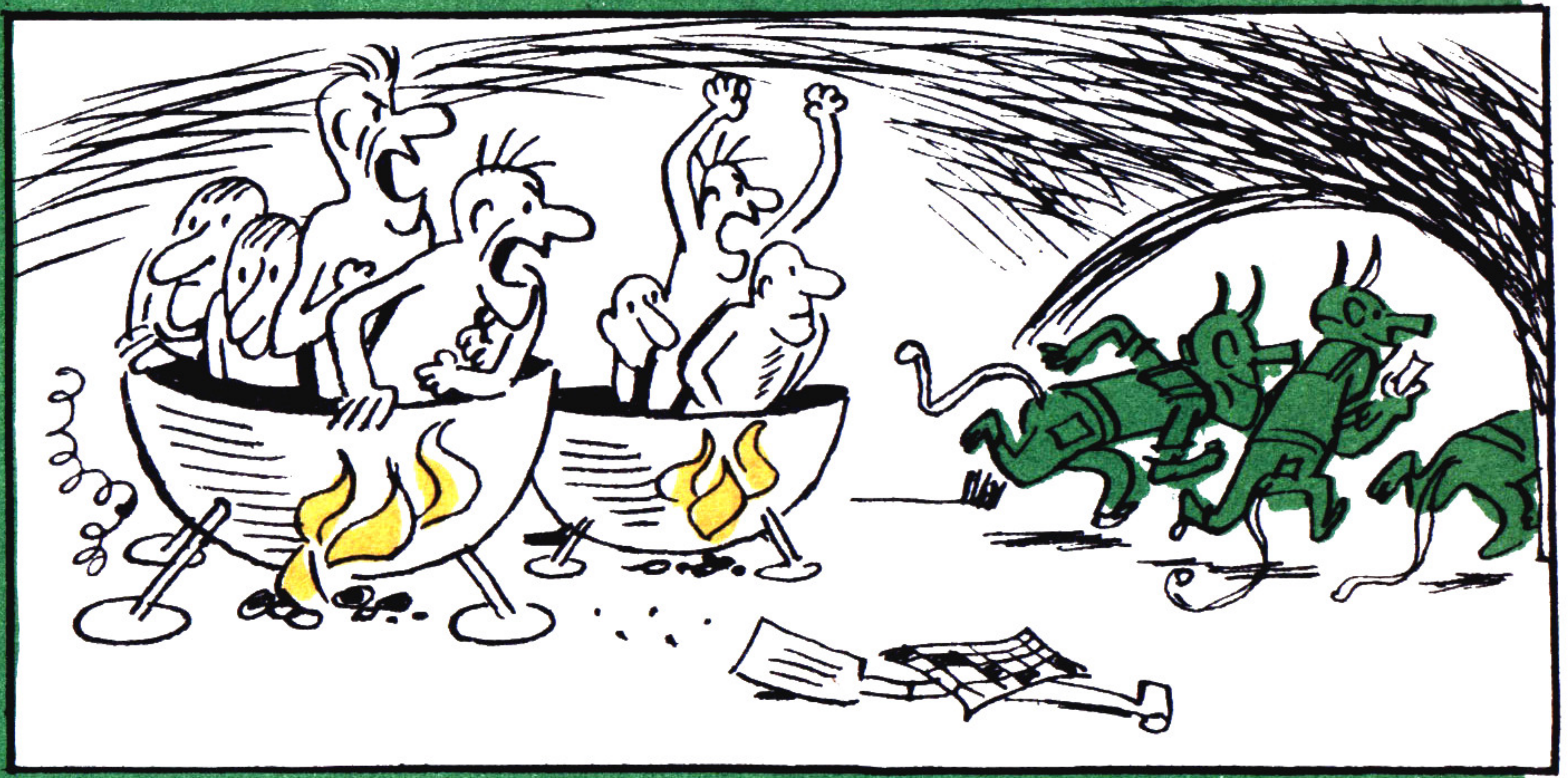

— Самі з роботи на футбол повтікали, а нам хоч би телевізора поставили!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЕЦЬ

№ 18 (748). РІК ВИДАННЯ 40 Ціна 10 коп. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1966

БОРОТЬБА ЗА ЛЮДИНУ

— Куди б його сьогодні піти? — запитав я дружину.

— Давай підемо в клуб. Там сьогодні когось судитимуть, а потім будуть танці.

Я погодився.

Людей у клубі — повнісінько. Незважаючи на передсудову атмосферу, присутні були в чудовому настрої. У куточку навіть хтось виспівував: «ча-ча-ча»...

— Встати, суд іде! — пролунало нарешті.

Всі встали. Оркестр зовсім невпопад заграв марш.

Члени товариського суду, ніяковіючи від загальної уваги, зайняли місця за столом.

— Товариші! — відкрив судове засідання голова.— Сьогодні ми розглянемо справу Микитюка. Він прогуляв п'ять робочих днів. Микитюк присутній?

— Так! — відповіли за підсудного його приятелі.

— Нехай він займе місце на сцені! — пролунало з залу.— Щоб його всі бачили!

Микитюк ішов на сцену з виглядом Ісуса, що йде на Голгофу.

Цього разу оркестр, знову не розібравшись, заграв туш.

— Молодий хлопчина! — прошепотіла жінка, що сиділа попереду.

— І симпатичний,— погодилась її сусідка.

Голова товариського суду зачитав наказ директора:

«За систематичне пияцтво та прогули Микитюку оголосити догану, утримати зарплату за дні прогулів і передати справу до товариського суду».

— Запитання будуть? — поцікавився голова.

— Будуть! — підвівся громадський захисник.— Хто може підтвердити, що Микитюк п'є?

— Як хто?.. Сам факт прогулу...

— Це не доказ!.. А може, він хворів?

— Хворим бюлетені видають!

— Бюлетень, бюлетень... Вам аби папірець. А живої людини не бачите. Треба, щоб хтось підтвердив факти алкоголізму з боку товариша Микитюка!

— Що ж, можна підтвердити,— сказав голова товариського суду.— Надамо слово Кухаренку, він поруч працює. Давайте, Прокопе Івановичу, все, як було, розкажіть!

— А що я маю розказувати? — мнеться Кухаренко.— Я собі працюю, до Микитюка не принюхувався. Хай з цією справою начальство розбирається.

Втручається громадський обвинувач:

— Ну, добре, якщо Кухаренко відмовляється, то Гузіяко напевне скаже. Він теж п'є. Я декілька разів бачив його з Микитюком біля пивної. Правда, Гузіяко прогулів не має. Значить, вміє людина себе тримати.

— А що ж, і скажу! — підводиться Гузіяко і нетвердою ходою наближається до трибуни.

Присутнім здається, що зараз відбудеться фатальна сцена з відомої трагедії, де Брут знищує Цезаря.

— Так, він п'є! — вказує пальцем Гузіяко в сторону судді.— Але чому?.. Без причини хата не згорить. Чотири дні людина пила, бо умови: п'ятий поверх, одна кімнатка, комунальна кухня, сусіди... Хіба не зап'єш!

— Що ви пропонуєте? — не витримує суддя.

— Нехай Микитюка поставлять першим у списку на квартиру у новому домі!

— Але першим записано мене! — зірвався з місця чоловік, що сидів поруч з нами.

— Не про тебе мова! Почекаєш! Тут людину треба рятувати. У тебе, бач, яка пика, а Микитюк людина хвора. Печінка удвоє збільшена.

— То нехай лікується!

— Я теж такої думки! Тому пропоную, щоб місцевком надав йому путівку у Трускавець.

— Але її призначили мені! — підхопилась літня жінка.

— Ну то що? Можна переграти це діло... Людина гине.

— А нам пропадати?

— Та замовчіть ви! — засичали на жінку дружки Микитюка.— Тут громадське, можна сказати, державне, а вони про себе. Що за люди!..

Гузіяко хотів ще щось сказати, та на трибуну вийшла гарненька дівчина.

— Юро! — звертається вона просто до Микитюка.— Невже отой зелений змій такий міцний?

— Міцний, гад! — бубонить Микитюк.— Сорок градусів...

— Я не про градуси. Я про силу волі! Хіба ти гірший за інших? Ось ми, дівчата, вирішили: не дамо тобі загинути! Беремо шефство над тобою. Кожного вечора будемо навідуватися до тебе, перевіряти, що ти дома робиш!

Дружки аплодують.

— А ми, студенти-заочники, теж вирішили стати людині на допомогу! — слідом за дівчиною виступає технік Кранц.— Будемо готувати його до вступу в інститут. Особисто я обіцяю все влаштувати. Нехай тільки начальство йому позитивну характеристику дасть!

За техніком слово бере бухгалтер Сусліна.

— І не соромно вам? — ганьбить вона членів суду.— Навіщо оцей допит, оце слідство?.. Накази, догани, гроші вивертати... Боже, кому це потрібно? Що він — когось убив чи обікрав? Ну, випив, на роботу не вийшов. А хто від цього постраждав? Завод не зупинився, план виконали. Хіба тільки сам Микитюк постраждав. Так людину треба добивати?

Голова суду розгубився.

— Але ж боротьба з алкоголізмом. У газетах пишуть...

— Там багато про що пишуть!.. Пишуть і про виховання людини, про довір'я. Злочинців перевиховують, а Микитюк не злочинець, а просто нещасна людина. Треба оточити його увагою, піклуванням!

Оркестр знову грянув туш. Суд іде на нараду.

Вирок зустрічають ріденькими оплесками.

Суд просить поставити Микитюка першим у списку на квартиру, надати путівку в Трускавець...

— Щоб ти мені зараз же напився! — дає мені дружина три карбованці.— Бач, яке щастя людині привалило. Тепер нехай за тебе візьмуться!

Вячеслав ВАСИЛЕВСЬКИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

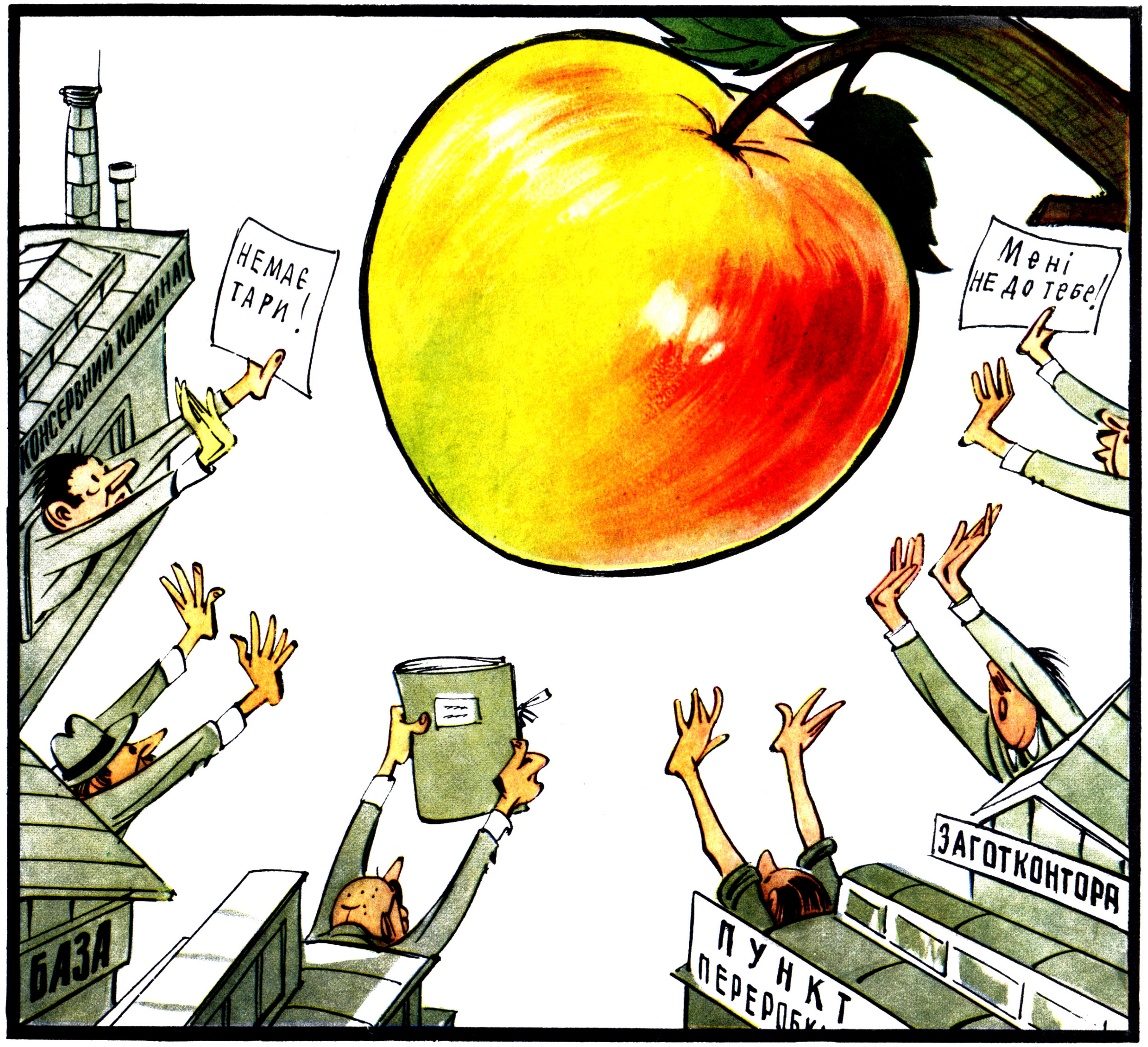

Яблуку впасти ніде.

«ЛЮБОВ ПІД М'ЯЗАМИ»

(Дітям до 16 років читати заборонено)

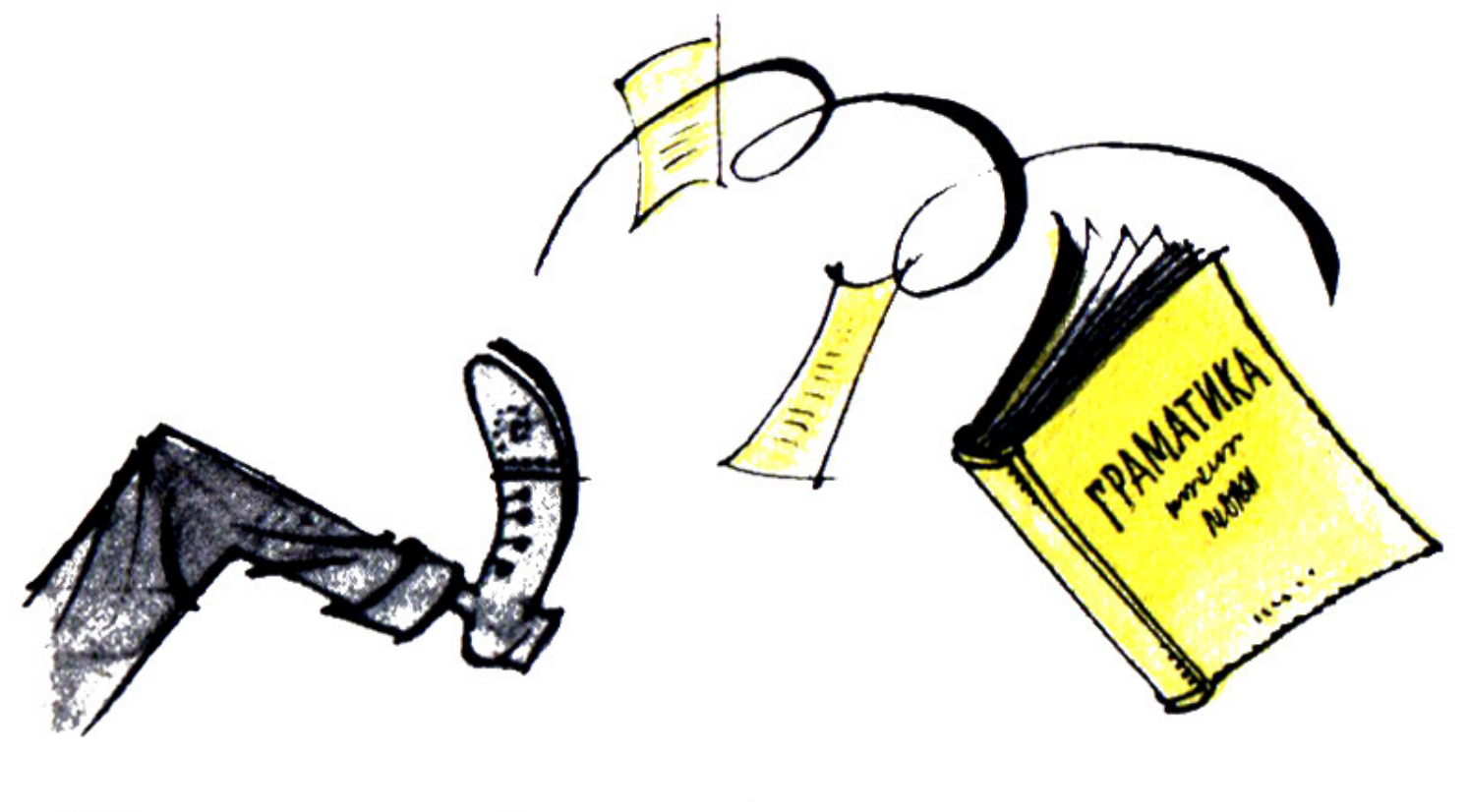

Що таке любов, знає кожен представник обох статей віком від 16 до 116 років включно. Тисячі поетів аргументовано довели, що любов має своє постійне місцеперебування — серце. Були, правда, окремі вискочки, які намагалися довести, що любов сидить у печінках. Але їхня теорія не витримує серйозної критики.

Нещодавно з'явилася нова теорія. Висунули її харківські кінофікатори, а безліччю конкретних прикладів підтвердили всі, хто тільки має відношення до реклам, оголошень та вивісок у м. Харкові.

Рекламний щит на вул. Сумській сповістив, що в кінотеатрі «2-му Комсомольському» демонструється «Любов під вязами», а в кінотеатрі «Україна» «Любов під **м'язами**». Я довго напружував свої розумові «м'язи», але ніяк не міг второпати, у якій саме частині тіла ця любов? Тоді кинувся за поясненням до рекламного щита, що на Московському проспекті. Там був тільки «Тайковий десант» і «Ордени для вундеркінда». Не знаю, чи отримав вундеркінд з кінофікації якусь нагороду за перейменування «тайги» на «тайку», але мене мучило одне: де ж все-таки любов?

Одна реклама мені підказала, що у кінотеатрі «Харків» «За чотири кроки **від безкрайності»**. Інша заперечила: «У кінотеатрі ім. Жданова «Чотири кроки **до безкрайності»,** а ще інша переконала, що в кінотеатрі ім. Дзержинського «Чотири кроки **до безкінечності».** Я вирішив, що коли перекладачі так владно варіюють синонімами і з конкретних власних назв роблять свої власні експромти, то любов до мови у них не «безкінечна». І подався далі. Пройшов повз «Інститут мікробіології, Вакцін та Сироваток», **«Підборку** хутра», «Букіністичний та антікварний магазин», глянув здивовано на фасад будинку, звідки триметровий гігант на плакаті сповіщав, що читається лекція: «Чому ми прагнемо в космос». Я не питав чоловіка, де, коли і як читається ця лекція. Мені було не до лекції і не до космосу.

На Благовіщенському ринкові, біля магазину «Мебля», мене зупинив якийсь дядько:

— Чоловіче добрий! А чи не скажете, де тут продають цвяхи? Магазин «Цвяхі» он там, але мені треба «Цвяхи».

— Бийте цвях мені в голову, не скажу. Не тутешній. Он там бачу магазин «Молоко, сир, кефир»; знаю, де продають «товари для піонерів **відїжджаючих** на відпочинок»; знаю, де «Товариство «Знання» Української РСР» і що в цьому товаристві «на допомогу поступаючим у вузи читається лекція «Як правильно написати твір», але де цвяхи, не знаю... А може, ви скажете мені, під якими м'язами любов?..

Дядько насторожено подивився на мене і на крок відступив...

Шукаючи відповіді на це запитання, я забрів до перукарні. Підійшов до однієї, читаю: **«Стрижка,** миття і **бриття** голови, **офарблення** брів». Підскочив до другої: з одного боку «офарблення», а з другого «крашення». Кинувся до третьої: **«бриття** голови». Головонько моя бідна, думаю, а де ж мені тебе постригти, де ж мені поголити бороду і пофарбувати брови?

А тоді осяяла думка: подзвоню головному архітекторові міста І. О. Алферову, спитаю, хто за отими художествами слідкує? Виявляється — він сам, бо такої посади, як головний художник міста, нема.

А завідуючий міським відділом культури Василь Корнійович Дорожкін по секрету повідомив, що про «Любов під м'язами» знає лише начальник обласного управління кінофікації Іван Гнатович Селіванов. А Іван Гнатович авторитетно мене запевнив, що найкраще це знає керуючий кінопрокатом Олександр Григорович Середенко. Олександр Григорович також в боргу не залишився і запевнив, що за кожну рекламу відповідає кожен директор кінотеатру, а за кожного директора кінотеатру відповідає той же таки Іван Гнатович Селіванов.

Пішов я тоді до господаря міста — голови Харківського міськвиконкому Георгія Юхимовича Власенка.

— Скрутили у вашому місті, шановний Георгію Юхимовичу, в'язи елементарній українській граматиці, — кажу. — Не добре виходить!

— Що не добре, то не добре, — погодився Георгій Юхимович. — Ми вже з приводу цього неподобства і рішення приймали. Шостим пунктом зобов'язали всіх упорядкувати вивіски, щити і реклами, а п'ятнадцятим — контроль за цим впорядкуванням головному архітекторові міста приписали...

І вирішили і приписали. А реклами і вивіски знову кожен пише так, як йому заманеться.

Хтось, може, скептично махне рукою:

— Дурниці! Бо все це дрібниці...

А це і справді були б дрібниці, якби отих похибок було всього-навсього стільки, скільки ми у фейлетоні показали. Але ж вони по всьому місту красуються.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

Телеграфне Агентство Перця

БОРОДА РОСТЕ З РОТА

Тривожні повідомлення про це дивовижне явище почали останнім часом надходити до нас з усіх кінців республіки. Як виявилося, причиною цієї аномалії є не віруси, а зубні щітки, що їх виробляє Підволочиська фабрика зубних щіток (Тернопільська обл.). Варто почистити такою щіткою зуби, як рот відразу ж обростає щетиною. Щоб позбутися щетини, бритися не обов'язково, — треба тільки сплюнути. Але робити це треба дуже акуратно, щоб не дісталося й авторам браку. Можуть образитися...

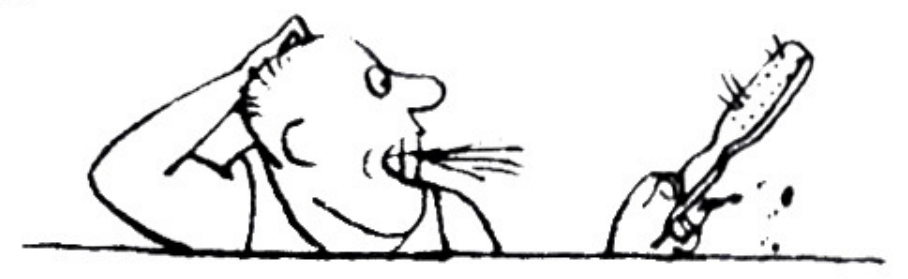

НЕМА КОНТАКТУ

ВІННИЦЯ. (ТАП). Уже понад рік нема контакту між обласним об'єднанням «Сільгосптехніки» та вінницькими зв'язківцями. «Сільгосптехніка» прагне знайти цей контакт, щоб зв'язківці провели телефон до новоствореного проектного бюро, яке міститься в окремому приміщенні. Поки що всі намагання обласного об'єднання «Сільгосптехніки» знайти контакт наштовхуються на глухий мур байдужості, яким одгородилися зв'язківці.

З НЕБА ВПАЛО!

ДЖАНКОЙ. (Наш кор.). Глибоченні ями, що нагадують кратери вулканів, висохлі канали — такий неземний марсіансько-місячний пейзаж можна побачити в Криму, у місті Джанкої. Над створенням цієї екзотики добре потрудилася організація, що прокладала водопровід через провулок ім. Р. Люксембург. Було це ще навесні, але екзотичний краєвид так сподобався голові Джанкойської міськради т. Парамєєву, що він, мабуть, вирішив зберегти навічно шматочок Місяця на кримській землі.

НА ЧЕСТЬ ЮВІЛЕЮ

ОХТИРКА, Сумської обл. (ТАП). У міжколгоспному будівельному управлінні № 1 йде гаряча підготовка до свята. Тут збираються відзначити третю річницю будівництва корівника у колгоспі «Червоний Жовтень». З будови терміново відкликано бригаду т. Бови, яка має продемонструвати швидкісні методи будування. Керівник міжколгоспбуду т. Сюзюмов готує доповідь: «Наш девіз — найкоротші строки: один фундамент за три роки».

З колгоспу «Червоний Жовтень» на адресу ювілярів вже надійшли перші букети будяків та кропиви, що виросли на будові.

БЛИСКУЧА ЗУСТРІЧ

ЗАПОРІЖЖЯ. (Наш кор.). Тут, на Запорізькому заводі світлотехнічних виробів і культпобуттоварів, готуються до врочистої зустрічі. Із Золотоніської міжрайбази Черкаської облспоживспілки у рідні пенати повертається велика партія (4320 штук) оцинкованих відер. Спеціалісти радять організувати блискучу зустріч, бо самі відра своїми пом'ятими боками блищати не можуть. Такого ідеального, стопроцентного браку давно тут не бачили.

на 1967 рік передплата без обмежень!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

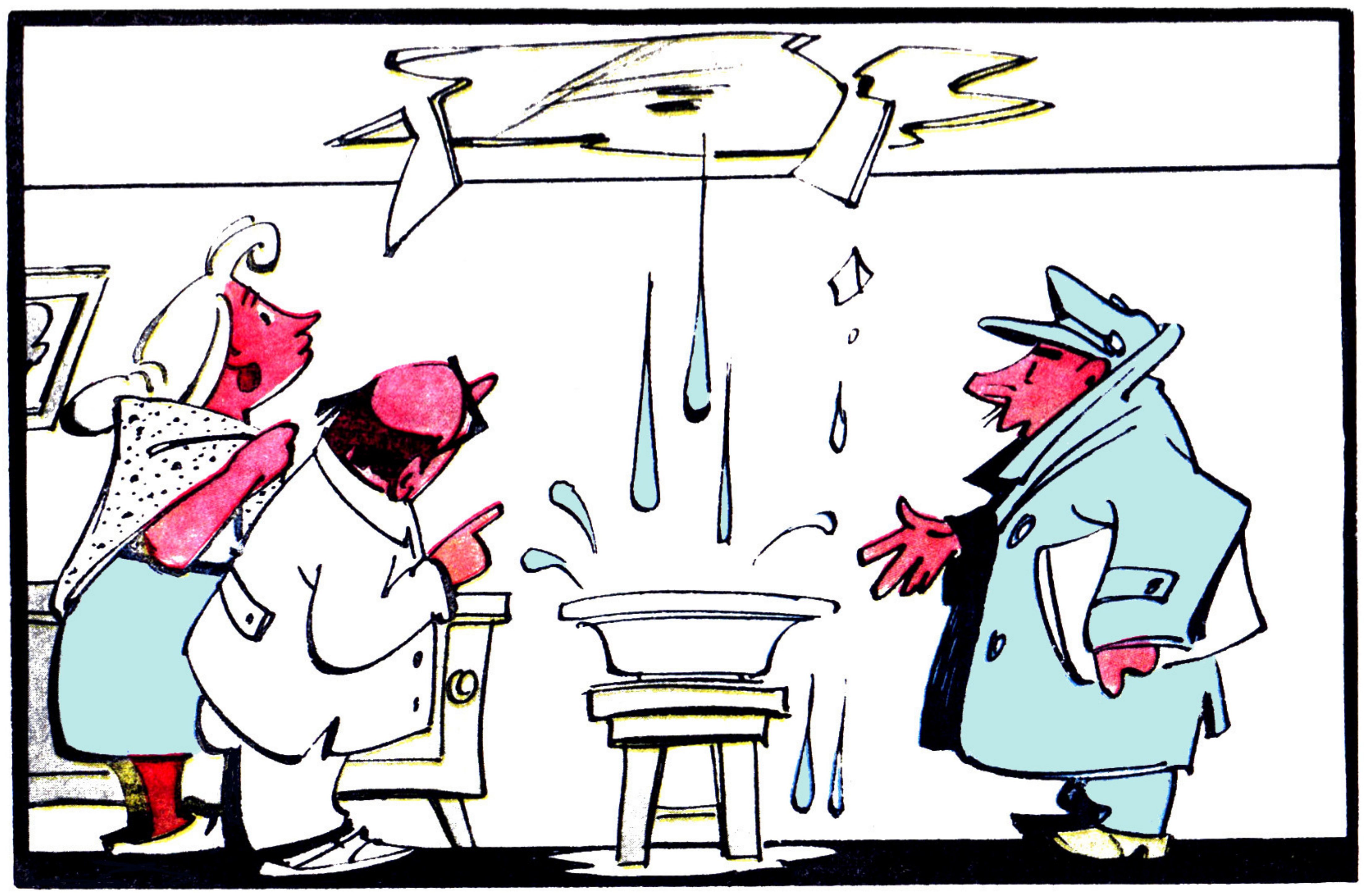

— **Бачите, тече!**
— **А що ж ви хочете — осінь!**

СПАСИБІ, ВТІШИЛИ!

Якби ніжинській жительці Ксенії Гаврилівні Петренко не задумалося холодильник «Донбас» придбати, то, може, людство не дізналося б про цікавого донецького гумориста.

Але Ксенія Гаврилівна придбала-таки той холодильник. З перекошеними дверцями. Її листи на Донецький завод електрохолодильників були марною тратою паперу — ані дверець, ані відповіді вона не одержала. Допомогти їй взялася ніжинська газета. На редакційний лист з Донецька, як це не дивно, а таки відгукнулися. Відповідь адресувалася редакції, але, судячи по адресі, та редакція мала знаходитися не на своєму постійному місці, а в квартирі Ксенії Гаврилівни.

У відповіді гласилося: «На Ваше письмо от (такого-то) по жалобе тов. Петренко, проживающего г. Подольск, ул. Пионерская 30 кв. 21 сообщаю, что холодильник отремонтирован и в настоящее время работает хорошо».

Значить, усе в порядку. Холодильник у Подольську «работает хорошо». А те, що не тільки Крим і Рим, але й Ніжин і Подольськ — то не зовсім одне і те ж, — нічого не значить. Отаке почитавши, все-таки веселіше людині на душі стане.

Жаль, що не вдалося точно встановити автора цього бюрократично-гумористичного витвору, бо на місці, де обіцяється підпис в. о. директора заводу А. Аснеса, стоїть намальована кимось іншим закарлючка.

СУХИМИ З ВОДИ *(ГАЗОВАНОЇ)*

Дідусь мій часто говорив: «У кожної людини, онучку мій, усе на роду написано...»

Я уявляю собі це так.

Значить, є небесна канцелярія. А там є папки з персональними справами на кожного з нас. У папці є бомага, на якій зафіксовано усе, що мусить бути людині на роду написано. Періодично один з відповідальних янголів заглядає в папку, потім зиркає на землю і звіряє, чи робить у даний момент дана людина те, що їй на роду написано.

Під час чергової планової ревізії глянув один з перевіряючих у папку й запитав: «Ану, подивіться вниз, що там Євген Венгер зараз робить?» — «Вчиться у зооветеринарному інституті», — доповіло молодше янголя. — «Як так?! Та йому ж на роду написано газованою водою торгувати тепер!»

Забігали янголи й виправили становище. Кинув Венгер інститут і став завідувати магазином Залізничного гастрономторгу, почав продавати газовану воду.

Минуло кілька років — аж нова ревізія в небесній канцелярії. І знову ревізор запитав: «А що там, цікаво, Венгер поробляє?» — «Газовану воду продає». — «Та що ж воно, до холери ясної, діється! — розпалився ревізор. — Адже Венгеру на роду написано у цей період не воду продавати, а строк відсиджувати, чорт візьми!»

А чорт при тій згадці уже тут як тут. Зробив своє діло і доповідає: «Усе в порядку! Уже взяли. Уже й посадили».

На суді Євген Васильович Венгер сам підтвердив: «Нечистий мене поплутав...»

На цьому, власне, можна було б і крапку поставити. Та дуже зацікавило нас, як саме ті кляті чорти плутають, і хто їм у цьому допомагає.

А було усе так.

З'явився диявол до Венгера й поцікавився, як саме організовано торгівлю газованою водою. Завмаг докладно розповів.

Існує, виявляється, три роздрібні ціни на газ. Якщо воду продають через ручні сатуратори, то за кожний кілограм газу магазин має здати в касу шість карбованців; якщо через автомати, то — чотири карбованці; а коли заправляються сифони, то — лише один карбованець з копійками. Магазин прибутковує весь газ із розрахунку по чотири карбованці за кілограм. А коли відпускають газ на заправку сифонів, то бухгалтерія торгу, згідно з актами, повинна списувати відповідні суми з підзвітності магазину.

— А як же визначати кількість газу, що пішов на заправку сифонів, тобто по найдешевшій ціні? — поцікавився диявол.

— На це є чітка інструкція нашого Залізничного гастрономторгу: по водомірному лічильнику. Відповідно й газу, вважається, відпущено. З розрахунку: 2,5 кілограма газу на сто літрів води.

Вислухавши цю інформацію, диявол відразу ж почав Венгера плутати.

— Слухай, Венгер! Можна ж воду продавати через сатуратори, а показувати, ніби заправляв сифони. Бухгалтерія різницю в цінах з тебе списуватиме, а ти грошенята в кишеню складатимеш. А щодо водоміра-лічильника, то ж у тебе в магазині є й другий кран. Відкрий його і нехай собі вода день і ніч ллється.

— Диявольська порада! — посміхнувся Венгер. — Але розумна! Дякую!...

Коли через два з половиною роки у магазині (а не в небесній канцелярії) було, нарешті, проведено першу серйозну ревізію, то стало ясно: щодо розмаху диявол Венгеру і в поганенькі учні не годиться: Венгер взагалі на лічильники не дивився.

За цей час у магазині було вилито близько двох тисяч кубометрів води, а по актах, які складав Венгер, — понад п'ять тисяч. І відповідно вийшло: газу відпущено близько 13 тонн. А магазин за цей час усього газу із заводу одержав лише близько 6 тонн. Збитки, завдані торгу, вимірюються сумою близько двадцяти тисяч карбованців.

Венгера засудили на п'ять років. Дияволу, подейкують, за брак кмітливості й розмаху оголосили сувору догану й перевели в янголи.

Більше змін не сталося. Роздрібні ціни на газ були і залишилися різними. І бригадна відповідальність людей, які працюють у різних ларках і між собою мало знайомі, теж залишилась. І сумарна звітність, яка давала можливість довгий час маскувати нестачу, теж лишилась.

А як же ті, що допомагали Венгеру здійснювати диявольську пораду?

Усі венгеровські акти незмінно підписував інженер торгу Іванов. За весь час він жодного разу не наважився звірити цифри в актах з лічильником. Як саме дякував йому за це Венгер, важко сказати. Але тепер Іванов на протязі аж цілого року буде виплачувати двадцять процентів зарплати, працюючи в іншому місці.

А от директор Залізничного гастрономторгу Пузирьов, його заступник Хлівинський, які, не вагаючись, затверджували списані зі стелі акти, продавці Чепурченко й Хуторненко, які разом з Венгером складали ці акти, головний бухгалтер торгу Білень, бухгалтери Яцик і Шаваріна, які зі зворушливою для працівників обліку довірливістю приймали звіти Венгера, ні разу не образивши його елементарною перевіркою, — всі вони поки що ніяких матеріальних збитків не несуть. І моральних теж...

...У нас, чесно кажучи, зараз нема ні часу, ні можливостей піднятися у небесну канцелярію й заглянути у відповідні папки: може, справді, у цих товаришів на роду написано виходити сухими з води (нехай з газованої). Але не покидає нас відчуття, ніби чорт тут щось таки наплутав. А може, й не чорт. В усякому разі, щось тут не теє, є тут якась невідповідність...

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

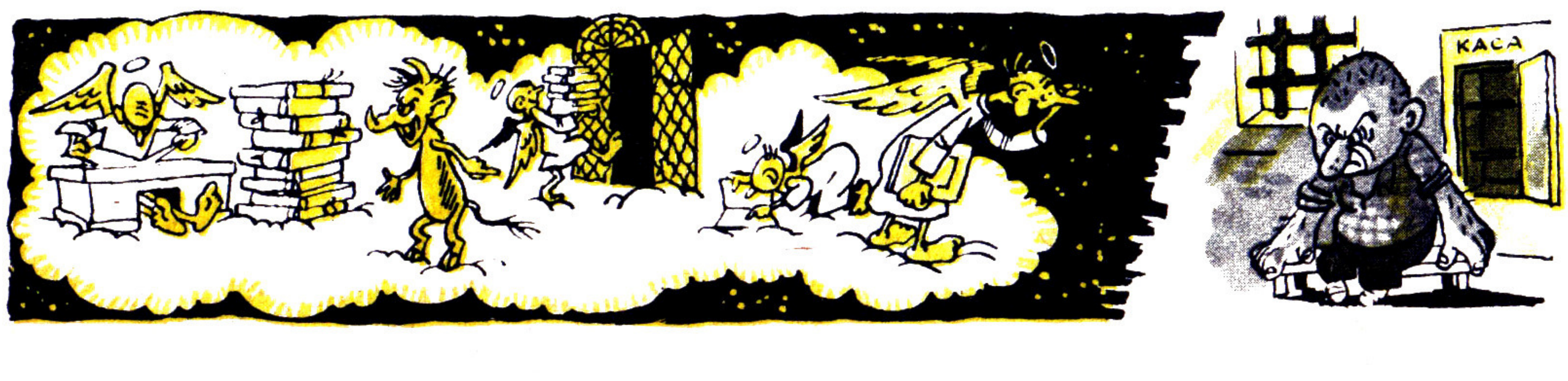

„Перець" можна передплатити скрізь і без обмежень!

Л. ШИЯН

ЛИСТ ДРУЖИНІ

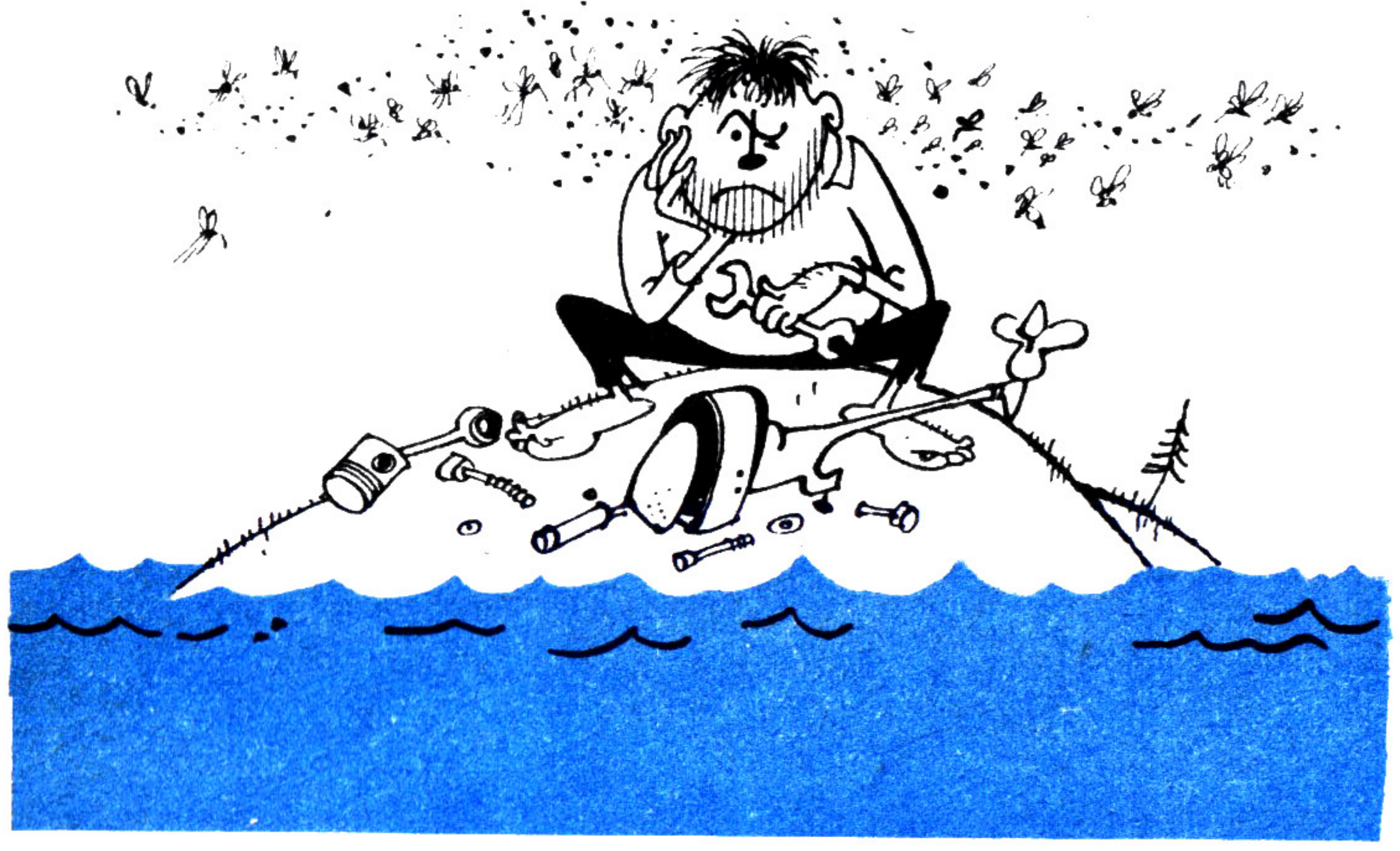

Коли ти одержиш цього листа, мене, можливо, вже не буде серед живих.

Сталось щось страшне... Я сиджу на безлюдному острові, як Робінзон Крузо, і б'ю на собі комарів. О, дурень я безголовий! Нащо я купив у тих молодиків човен? Ще й з підвісним мотором. Хіба не можна було просто, як люди, кататися на річкових трамваях?..

А все ти, ти... «Любий, купи човен. Водомоторний спорт — це довголіття. На інтелігента у твоєму віці це діє краще, аніж женьшень. Короткозорість?.. Пусте! Якщо ти надінеш дві пари окулярів, ти бачитимеш, як гірський орел».

Послухав. Купив. І поплив... Ні, не поплив, а рвонувся з стоянки, як кінь з копита. Я ж не човен купив, а справжнісінький «Метеор». О, боже! Мене й досі б'є лихоманка, як пригадаю те плавання.

Спочатку я мало не врізався в пароплав. Пасажирський. Він з'явився несподівано, і мені не лишалося нічого іншого, як таранити його або стрибати мерщій за борт. На щастя, капітан попався слабонервний, і в останню мить ми розминулися.

Не встиг я перевести дух, як побачив попереду плавця. За хвилину це мав бути утопленик. Але що то значить спортсмен — враз зметикував що й до чого і пірнув під човен. Що він кричав, коли виринув, я не добрав: дуже ревів мотор.

Мені самому хотілось ревти. Тільки й думки було: аби не перекинутися, аби сповільнити якось хід. Та мотор наче сказився. Він працював на повну потужність.

Не пам'ятаю вже, як збочив з фарватера... Отямився, коли навкруги були затоки... протоки, з води стирчали корчі. На такий корч — бодай він зітлів! — я й наскочив. І поламав мотор. Уявляєш?..

Та добре, що я на техніці розуміюся. (Ти ж пам'ятаєш, як я полагодив м'ясорубку?..) Отож, я не розгубився, пристав до берега і на піску розібрав двигун до останньої заклепки.

Усі вузли були ніби цілі, і я почав їх ліпити до купи. І тут виявилося, що в мене деталей не на один, а на півтора двигуна! Очевидно, у двигун вмонтували запасні частини.

Я так рознервувався, що, мабуть, зібрав щось неправильно. Двигун не працює.

Та це ще не все...

Отой клунок з харчами, що ти дала мені на обід, упав у воду, і їсти нічого. Я вивернув усі кишені, проте знайшов тільки олівець. Вже надвечір впіймав штаньми плітку. З'їв її сирою.

Ночував у кущах і бачив кольоровий сон. Снилось мені, ніби я облишив фармакологію і став артистом цирку. Лежу на арені в ящику, а мене штрикають з усіх боків кинджалами. Нічого, думаю, штрикайте. Я знаю, що це фокус.

Прокинувся, а воно комарі. Ой, прокляті!.. Тут живе невідомий науці вид — комар електричний. Коли він вжалить, скажімо, в шию, тіпаються навіть пальці на ногах.

До самого ранку я бігав по острову — рятувавсь од своїх мучителів.

Цього листа тобі передасть один браконьєр. Я впіймав його на гарячому, коли він кидав сітку з надувного човника. Я сказав йому, що начальник рибінспекції — мій найліпший друг, — браконьєр був дуже радий зі мною познайомитися. Він погодився одвезти тобі листа, тільки просив подарувати йому десять карбованців. Саме така сума йому потрібна, щоб стати чесним рибалкою. Він потопить усі сітки і купить собі спінінг. А з першою ж впійманою щукою прийде до нас у гості...

Дай цьому чоловікові гроші, а сама мерщій біжи до Макара Івановича. Хай негайно сідає у свій катер і вирушає на поміч. Ми з ним давні приятелі, і він для мене усе зробить за півлітра.

Тільки ж гляди, не прав із ним теревені! Я його знаю... Як чоловік пропав безвісти, то його жінку можна й до кіно запросити. Ніяких кіно! У кіно скрізь йдуть погані картини.

Сьогодні я їв самі мурашині яйця. Розкидав купу — і їв. Хтозна, як мине тепер ніч. Чи не зжеруть мурахи мене самого?

Кінчаю... Мій рятівник вже збирається в путь.

P. S. Тільки що під сидінням знайшов документи на ім'я якогось Попова. Попов... Олександр Іванович... Та це ж мій начальник! Якраз на тому тижні в нього вкрали човен... О боже, що тепер буде?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

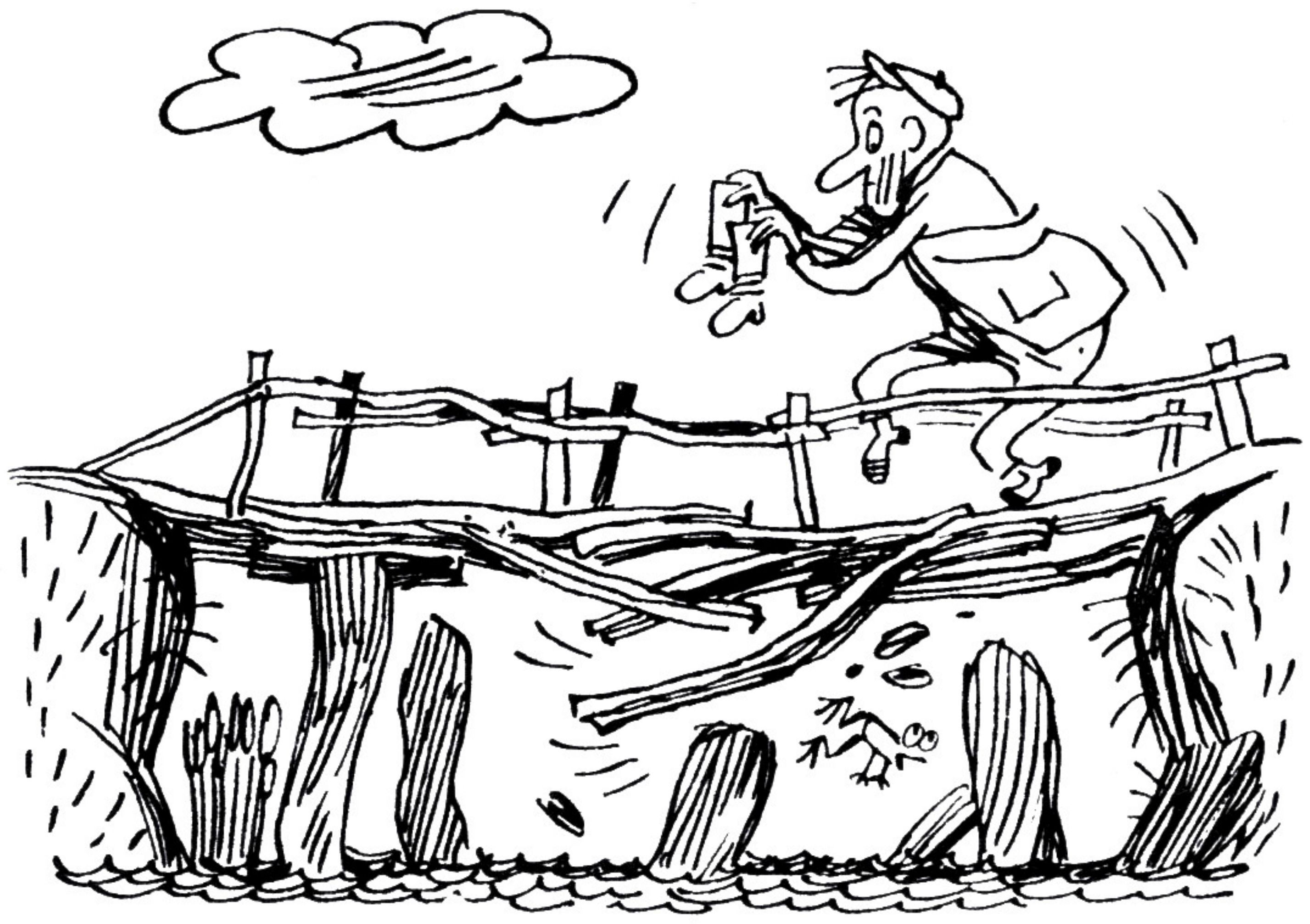

Без слів.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

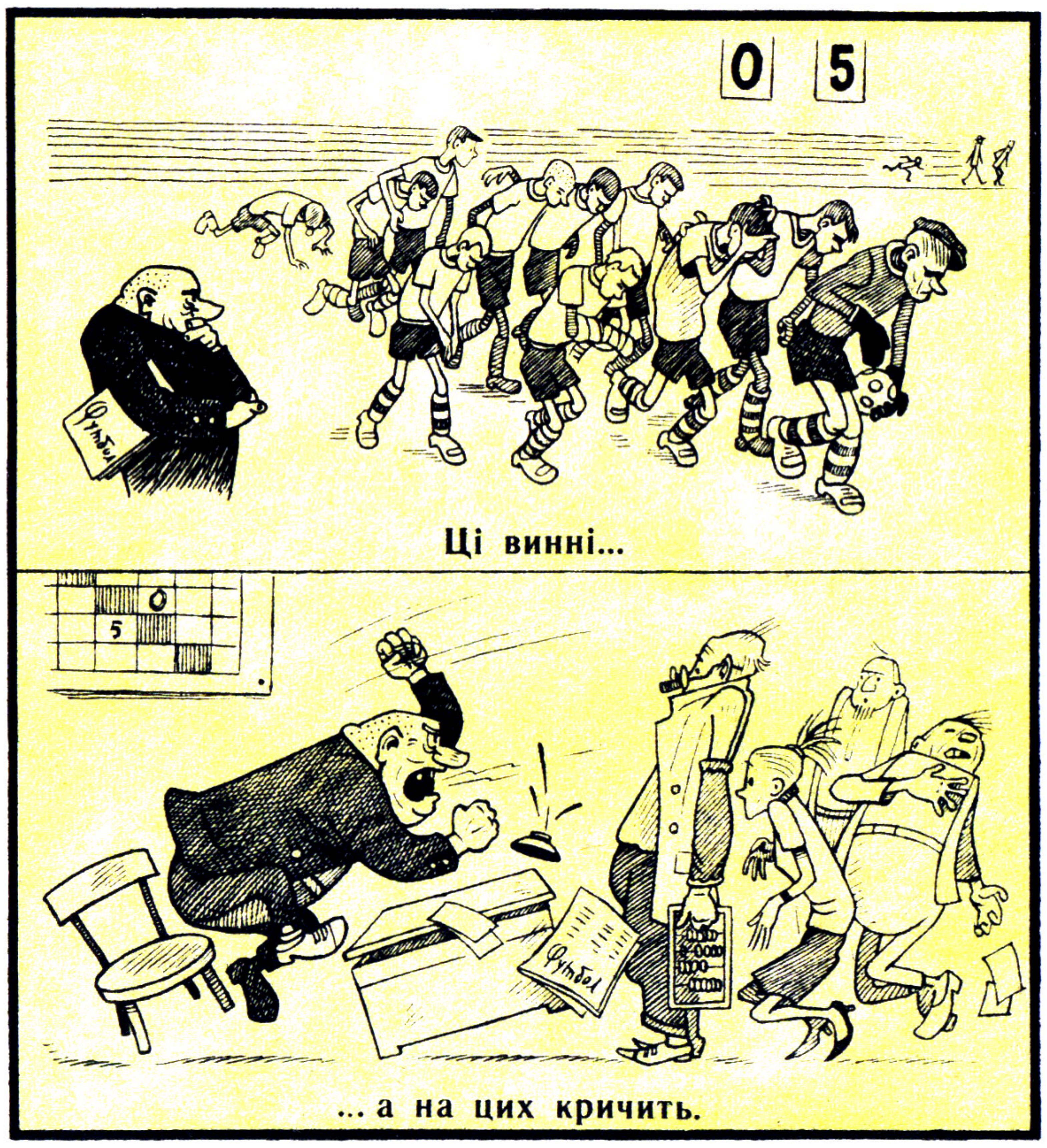

Ці винні...

... а на цих кричить.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

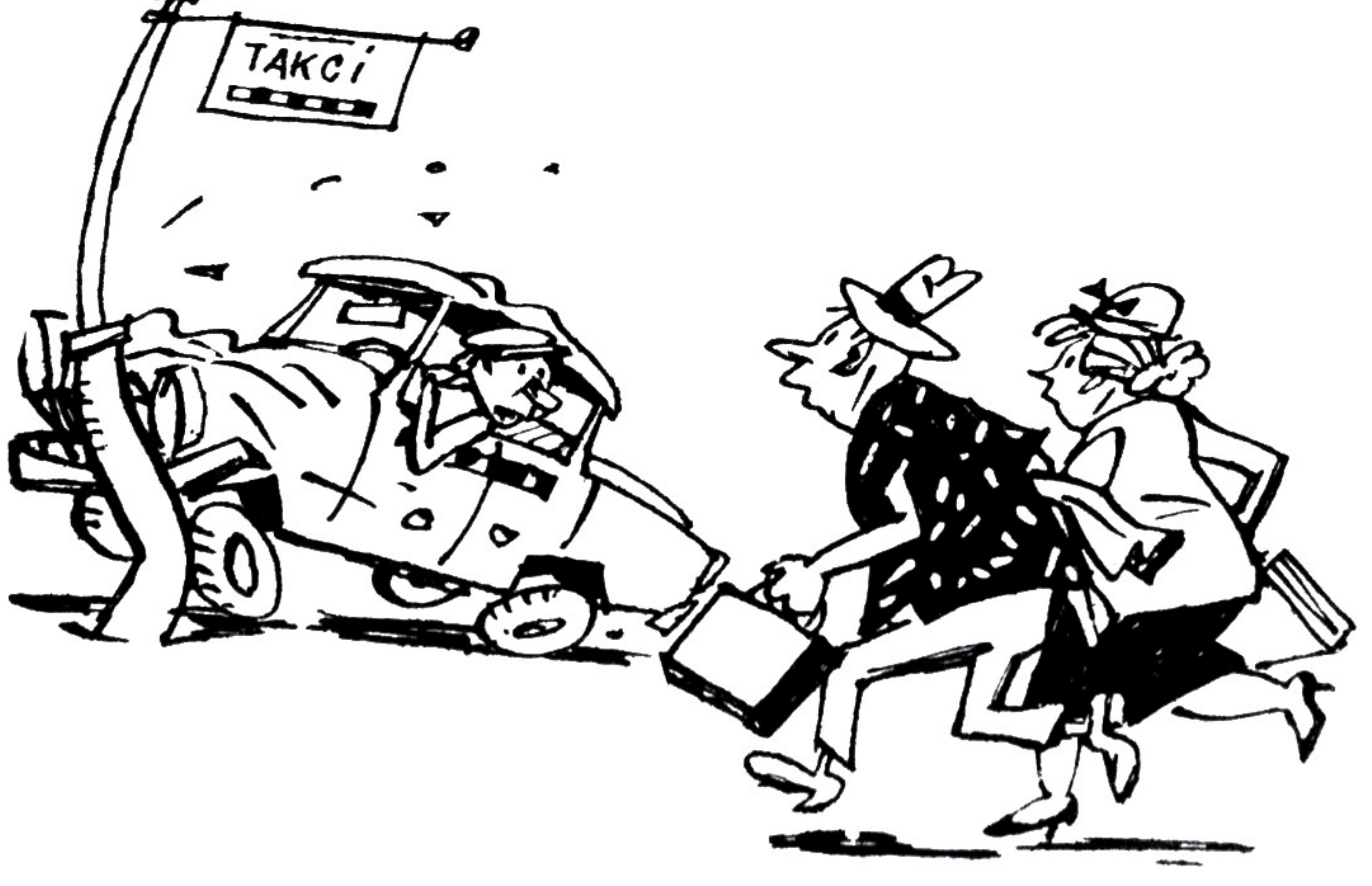

— Швидше! Здається, впіймали вільне таксі!..

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

КОЛИСЬ І ТЕПЕР

Мати доні радила колись:
— Рученяток не брудни, дивись...
А тепер не зна, в чім закарлючка,
Що зросла у неї білоручка.

СПОСТЕРЕЖЛИВИЙ ТРЕЗОР

Трезор хвалився у дворі:
— Я бачив сам, як на зорі
В курник прокрався злодій Лис
І звідти курочку поніс...

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

м. Костянтинівка,
Донецької області.

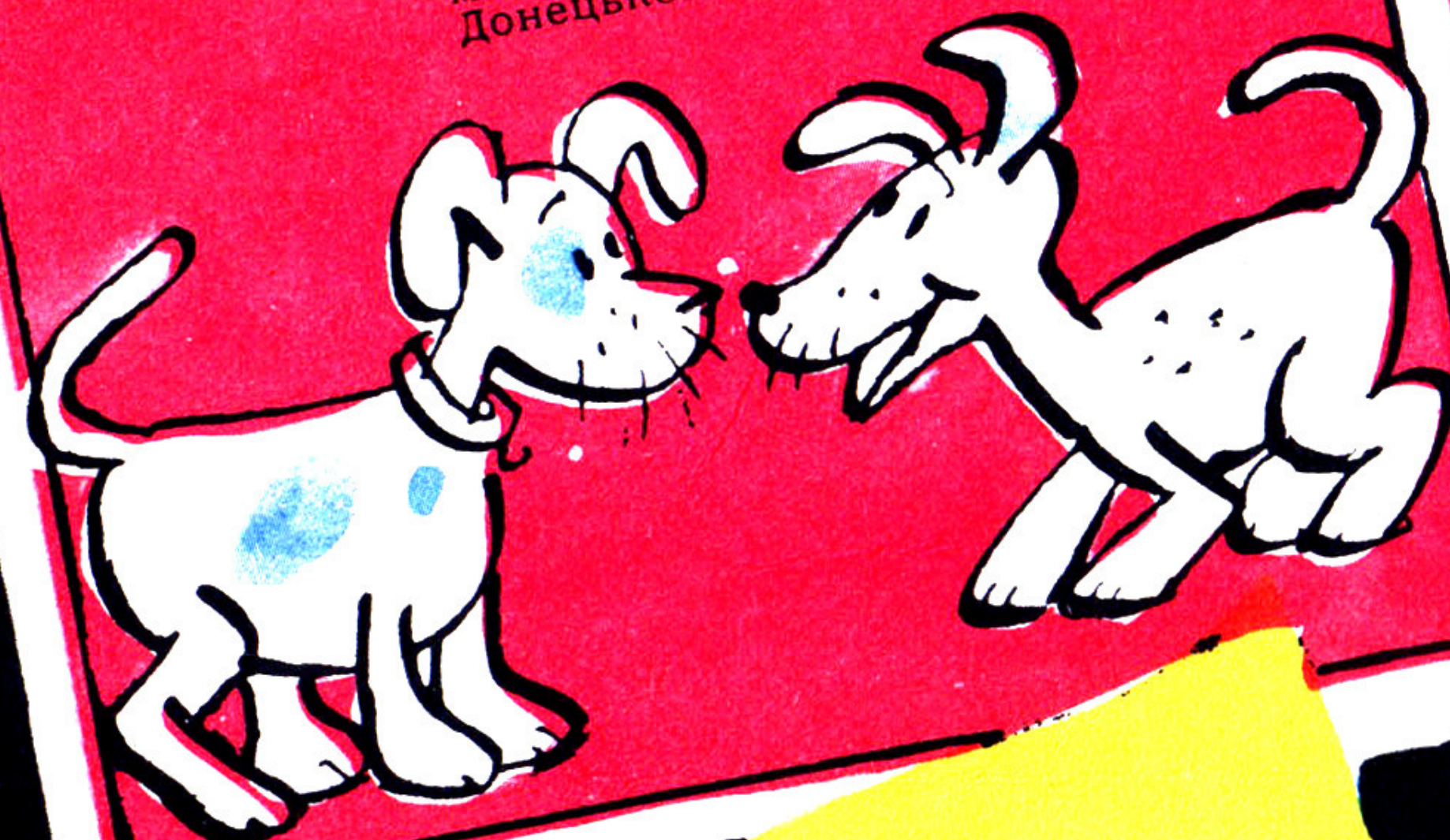

НАКЛЕП

— Писав ледь не щодня
доноси ти, проявої
— Доноси? От брехня!..
То все були заяви!

БРЕХНЯ

— Трьох коней ти вже вкрав! —
його в суді ганьбили.
— Та хто ж це набрехав?
Всі три були кобили.

Д. БОБИР.

1=2

Ну, й розумна голова —
Із одного робить два:
Зароблю одну зарплату —
Дві встигає витрачати!

ЛЮБОВ КИСЛИЦІ

«Люблю, як вкусить хто мене
І... злиться»,—
Про себе мовила Кислиця.

СОРОКА У ОРЛА

Сорока тиждень гостювала у Орла,
А побрехеньок на півроку принесла.

ЗАЗДРОЩІ

«Ну за що Скрипці присудили лаври?!» —
Питали в Барабанчика Литаври.

Микола НЕТЕСА.

м. Лубни
на Полтавщині.

НЕПИТУЩИЙ

Спиртне вживати Гнат не звик,
Спиртного він цурається.
Лиш тільки раз, під Новий рік,
Він сильно напивається,
А потім... похмеляється.

БЮРОКРАТОВІ
(Епітафія)

Усім, хто хоче по мені
Пролить сльозу скорботи,
Приходити в прийомні дні —
Вівторок і суботу.

Антон ШАКА.

с. Колодянка,
Новоград-Волинського району
Житомирської області.

СПЕЦІАЛІСТ

У вуз лісний його зарахували,
П'ять років кошти витрачали,
Та, незважаючи на все, у ліс
Він тільки липові знання приніс.

ЗАКОН РІВНОВАГИ

Син фізику вчить і у батька питає,
Коли рівновагу тіло втрачає.
«Ой, сину, тоді, — аж зітхає тато, —
Як буде спиртного у нім забагато».

Василь ЗАЄЦЬ.

м. Ірпінь,
Київської області.

УМІЛЕЦЬ

Він хвалитись любить часто:
«Я умію, хлопці, жить!»
А насправді — вміє вкрасти,
Коли щось не так лежить!

В. СТЕПАНОВ.

Ст. Плетений Ташлик,
Одесько-Кишинівської
залізниці.

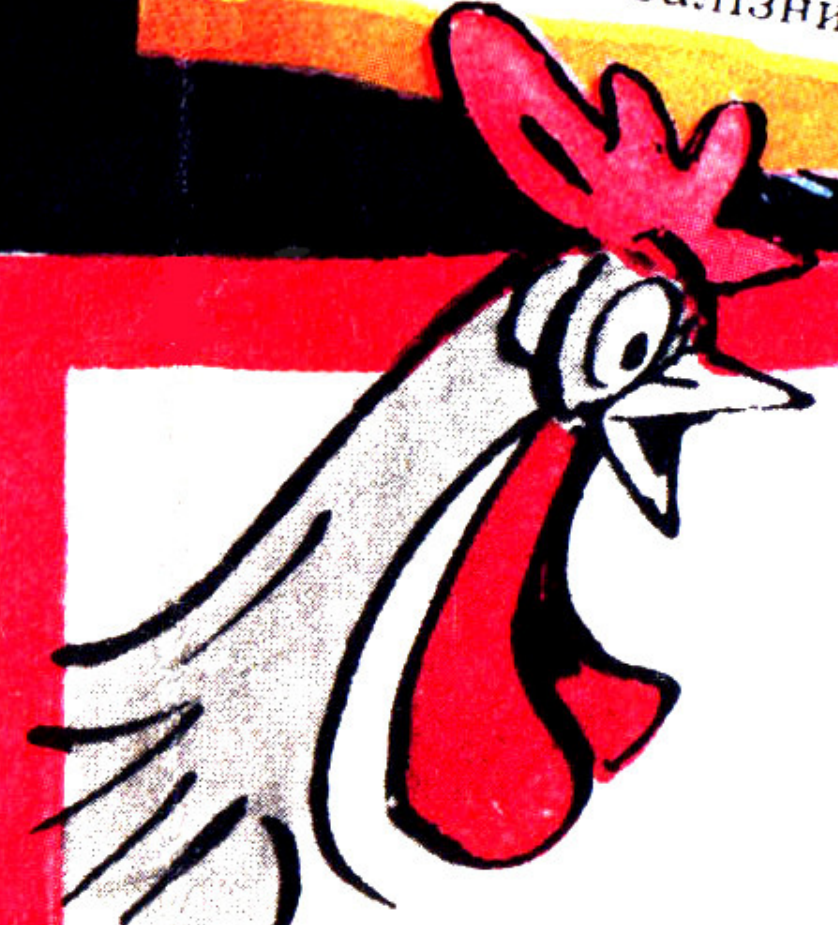

«ЧЕСНИЙ»

Гуляка-півень при усій громаді
Чубатку звинувачував... у зраді.

perec-ua.
perec-ua.

ЗАМАСКУВАВСЯ

У трутня довідка була,
Що він — бджола.

ПОГРІЛИСЯ

Даючи спецівки, зав
— Хлопці, грійтеся, — сказав.
— Добре, — хлопці загули,
І спецівки... пропили.

О. КОСТЕНКО.

м. Київ.

НА СОНЦІ І В ТІНІ

1. ЖЕРТВА МОДИ

Стать «негритянкою» хотілось,
І дама трішки перегрілась.
Догнать спішила моду-шик,
А схожа стала на шашлик.

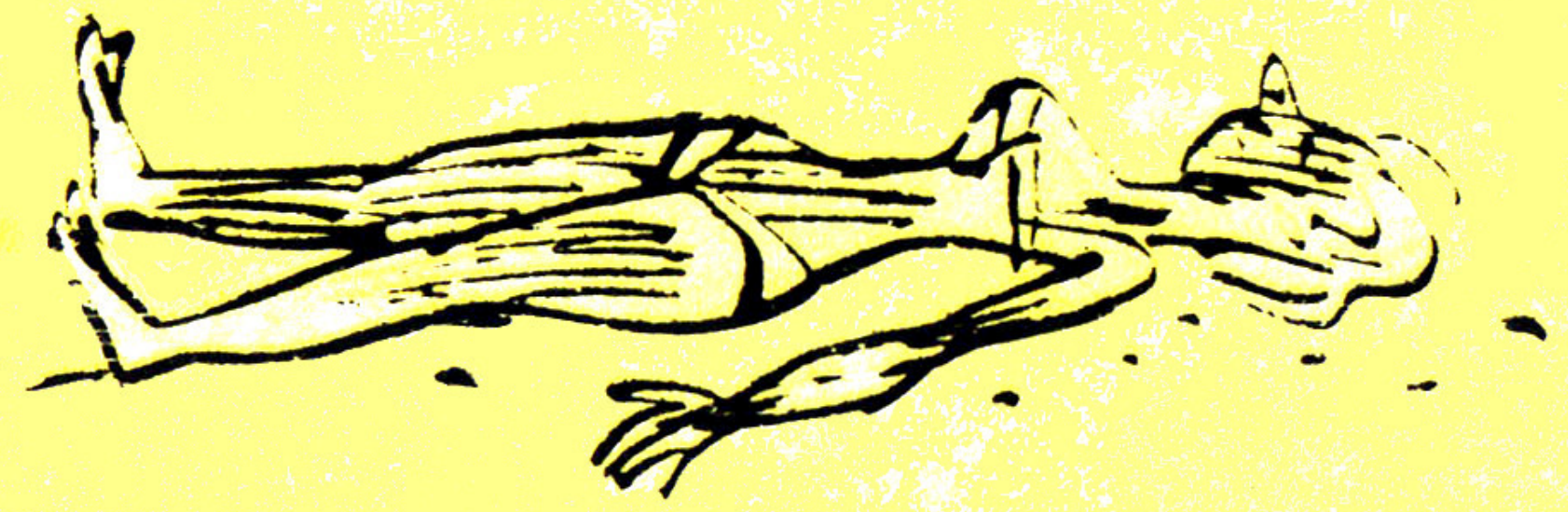

2. ЗАСЛУЖЕНИЙ ВІДПОЧИНОК

Прибувши з Умані у Сочі,
Він в карти різав дні і ночі.
Лиш, як картяжити скінчив,
На службі в Умані спочив.

3. СУВОРИЙ РЕЖИМ

Він лікувавсь щороку так,
На води беручи путівку:
В Желєзноводську пив коньяк,
В Єсентуках смоктав перцівку.

4. ДИКУНИ (справжні)

У ліску на відпочинку
Розважалися з годинку.
І зостались край лісочка
Два березових пеньочка.

Сергій ШВЕЦОВ

Переклад з російської
С. ОЛІЙНИКА.

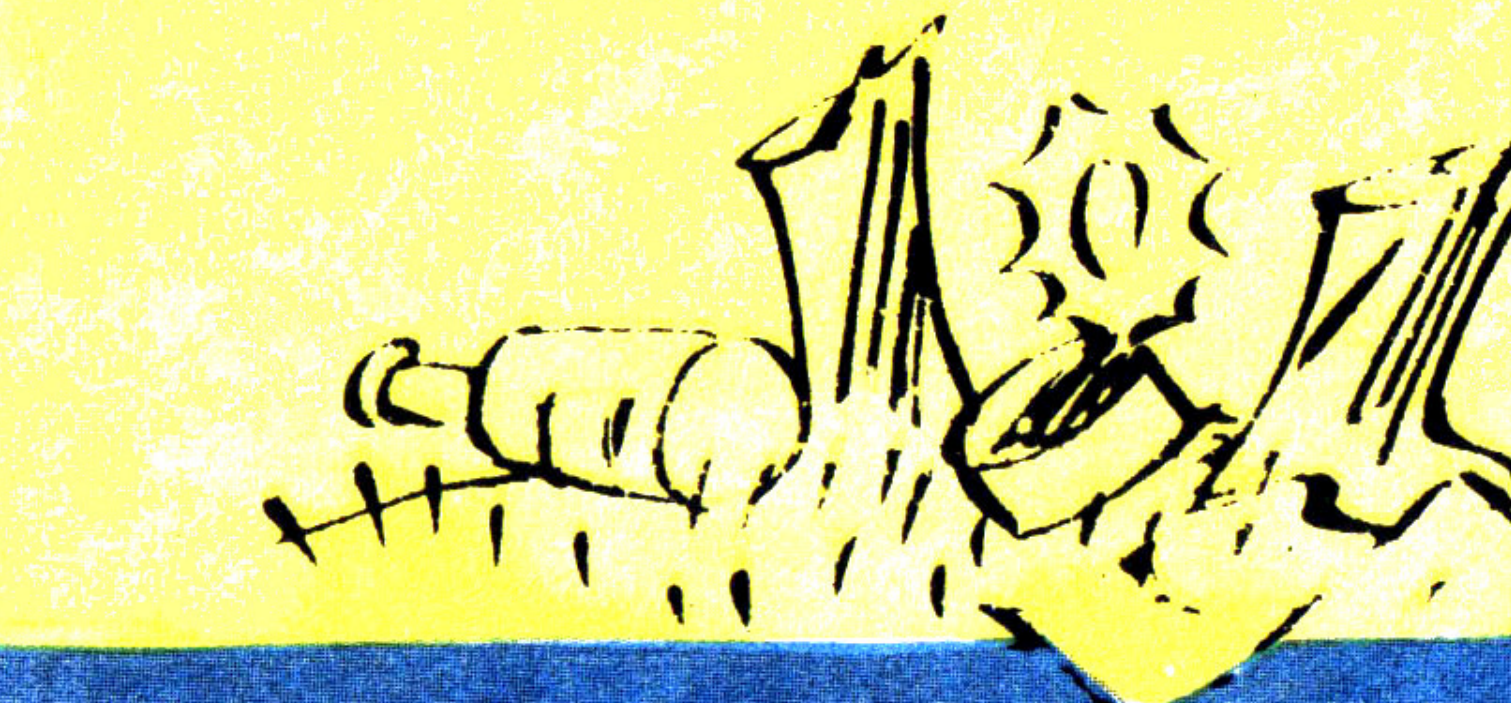

* * *

„а ЧОМУ САМЕ Я?“

Життя кожної людини проходить під певним девізом. Девізи ці різні і залежать як від виховання та характеру людини, так і від її віку. Скільки людей, стільки й девізів. Неможливо, звичайно, розповісти про всіх. Тому в центрі нашої уваги хай буде хтось один. Ну хоча б Филимон Крайній.

— А чому саме я?

Оце і є його девіз, його кредо.

Заходить Филимон до магазину «Соки-води» — спрагу вгамувати. Бачить: недоливає продавщиця. Одному, другому, третьому... І Филимону недолила. «Неподобство! — проноситься думка в голові нашого героя.— Зараз же покликати директора, усовістити нечисту на руку продавщицю, примусити її чесно працювати!».

«А чому саме я повинен кликати директора? — промайнула контрдумка.— А чому не отой пузань, що жлуктить уже третю склянку?!! Чому не ота дамочка?..» — І пішов з магазину.

Потім Филимон сів у трамвай. Не доїжджаючи до зупинки, вагон став — попереду стояв другий. Та двом хлопчакам нетерпілось, і вони почали смикати двері.

— Тягни! Сильніше тягни до себе! — повчав свого товариша хлопчак у строкатій сорочці. Смик, смик, смик... Щось хруснуло, і двері відчинилися.

«І що ті сопляки роблять! — обурювався мовчки Филимон Крайній.— Псують державне майно. Під машину можуть потрапити. І чого їх вчать у школі, вдома? Куди дивиться громадськість? Може, взяти за шиворот?.. Але чому саме я? Он скільки людей у трамваї...».

Біля стадіону Крайній вийшов.

На стадіоні якраз був Футбольний матч. Глядачі приймали близько до серця кожну невдачу своєї команди. Особливо гаряче «вболівав» якийсь чолов'яга напідпитку, що сидів неподалік від Крайнього: він улюлюкав, свистів і щосили горлав:

— Бий його по костилях!.. Суддю на мило! Сапожники! — і приперчував це такими словесами, яких не зустрінеш в жодному друкованому виданні.

Сусідові, що намагався його втихомирити, «болільник» пообіцяв:

— Хочеш все життя на ліки працювати? Я зроблю!

«Нахаба! Хуліган! В міліцію б його!» — обурювалось все єство Филимона. Але він мовчав. «А чому саме я?» — блукала по його мозкових звивинах думка.

Тієї ночі він спав неспокійно. Бачив сон.

...Сонячний, теплий день. Филимон Крайній іде вулицею. Бездонна блакить неба, зелень, кучеряві крони дерев, дзвінкий пташиний спів і зарплата, що лежить у внутрішній кишені піджака, навівають чудовий настрій. Раптом чиясь рука вхопила його за лацкан піджака, а друга потяглася до внутрішньої кишені.

— Тягни! Тягни! — кричав хлопчак у строкатій сорочці своєму напарникові.

— Всипте йому! Та так, щоб залився, — сичала продавщиця соку, стоячи на порозі магазину.

— Рятуйте! — зарепетував Филимон.

— Бий його! — вигукнув п'яний болільник.

— Рятуйте! — волав Филимон і благально дивився на чорнявого юнака, що з'явився наче з-під землі.

— А чому саме я? У самого руки є, — відвернувся той.

— Забезпечимо аптеці постійного клієнта! — і п'яний болільник хлипнув Крайнього по в'язах так, що у того світ пішов обертом...

Добре, що життя людей проходить під різними девізами. Уявляєте, що було б, якби всі, немов парасолькою, прикривались девізом нашого героя? Тоді сон Филимона Крайнього став би дійсністю.

В. МУРАВЙОВ.

м. Харків.

КАПРОНОВІ ТЮЛЬПАНИ

Я купував їх у багатьох сільських крамницях Черкащини. Всю довгу дорогу до столиці я бережно тримав їх у спітнілій руці, щоб не погнути тоненьких дротяних стеблинок, не пом'яти ніжних штучних пелюсток. І недаремно. Адже розкішний синтетичний букет я мав урочисто вручити керівникам однієї вельмиповажної республіканської організації на знак...

Але не забігаймо наперед. Краще зосередимо увагу на основному предметі нашої розповіді — капронових тюльпанах.

Тюльпан, хоч він і на дротяній ніжці, — квітка. І якщо у сільській крамниці вам люб'язно пропонують купити квітку, це має бути ознакою високої культури обслуговування.

Саме це (культура тобто) мене й зацікавило. Повело від села до села.

— Що у вас новенького? — майже скрізь звертався я з стандартним запитанням до продавців.

— Найновіше на прилавках — капронові тюльпани. Купіть на згадку! — майже скрізь чув я стандартну відповідь.

Розумієте, як це чудово?!

Покупцеві давно вже ніхто не пропонує в крамниці ні хомута, ні шлеї, ні дьогтю, ні сириці, як це було колись.

Більше того, ніхто вже не вважає якоюсь дивиною телевізор чи пилосос, пральну машину чи транзистор.

Останній крик моди, як бачите, капронові тюльпани.

— Це для сервісу? — цікавлюсь, радіючи.

— Ні, для товарообороту! — прозаїчна відповідь, яка мене чомусь розчарувала.

Розчарувала, видно, тому, що в жодній сільській крамниці на Черкащині я не бачив голих полиць, прилавків, вішалок. Навпаки, товарів навалено стільки, що продавцеві треба бути віртуозом, щоб розібратися в усьому.

Побував я в крамницях Кримки, Водяного, Єлизаветки Шполянського району. Побував у крамницях Смілянського і Черкаського районів. І тут я збагнув, що кількість — це ще не якість, а вал — не асортимент.

Куди не заходив, я скрізь натикався на гори кирзових чобіт, на тюки ватяних ковдр, на сувої невизначеного кольору тканин, на стоси одноманітних шевйотових кашкетів.

Висять і костюми. Деякі по десятку років висять. Висять неоковирні, безбарвні балахони, що зійшли б за перший сорт хіба на опудала. Люди ж їх відмовляються носити. Не той час!

Віра Карпенко, продавщиця промтоварного магазину с. Кримки, першою продала мені капроновий тюльпан і першою дала цікаве інтерв'ю.

— У нас, значить, так, — пояснила вона. — Дають для магазину, наприклад, жіночі трико, то не різних розмірів, а одного. Скажімо, № 46. А жінки ж, пробачте на слові, не всі одного стандарту. От і створюється заваль. А от дитячих костюмчиків, як правило, ніколи не буває від 36 до 46 розміру. Ну, а дітей же у селі, нівроку, чималенько. От і міркуйте, як їх культурно обслужиш.

Другий капроновий тюльпан я придбав у крамниці с. Водяне. Подаючи мені квітку і здачу, продавець Артем Снігур тяжко зітхнув і поскаржився, що влітку, як на гріх, ніколи не буває літніх ковдр. Одні ватяні на базі пропонують.

Але що йому плакатись. Он продавцеві з хутора Козачани т. Хрустинському горе. На хуторі всього до десятка малюків, а рукавичок завезли йому аж 160 пар. Не панікуй, мовляв, долежаться до свого. Рід людський завжди продовжуватиметься!

«Ой, не долежаться, — подумав я, з острахом вибігши надвір. — Приміщення магазину ось-ось розвалиться. Чи встигне Хрустинський хоч капронові квіти продати до того часу?»

Зібравши чималий букет тюльпанів, заходжу до заступника голови Шполянської райспоживспілки. У Володимира Мойсейовича Литвина гарний кабінет, а на столі розкішний букет з живих квітів (на капронові він дивиться, як на товар!).

Бесіда наша, звісне діло, про торгівлю. Про культуру обслуговування.

— Ми йдемо вище червоної лінії! — з гордістю говорить він. — А це в торгівлі головне.

Я зразу не докумекав, яка паралель між культурою торгівлі, між купами неходових товарів і червоною лінією.

Мені роз'яснили, що «червона лінія» — це 100-відсоткове виконання плану по торгівлі. А тут ще й перевиконують план. У цьому, як я зрозумів, неабияку роль відіграють і капронові тюльпани.

У Смілянській райспоживспілці я, правда, не зустрів такого оптимізму. Старший товарознавець т. Булат з жалем повідомила, що вони «червоної лінії» не досягли.

— Асортимент ріже, — говорить Ольга Андріївна. — Дають нам що попало. Як не маневруємо кирзовими чобітьми, ватяними ковдрами, а плану нема. Не виручає навіть зустрічне ярмаркування залежалими товарами.

Під кінець поїздки по області я наніс візит заступникові голови облспоживспілки т. Костенку.

— І ви помітили, що торгують у нас культурно? — показав на мій букет Борис Дмитрович.

І тут мене осяяло. Ось у чому річ! В облспоживспілці, значить, культуру торгівлі розуміють так: не випустити покупця з магазину з голими руками. Нема на його ногу черевиків, нема на його зріст костюма, нема для хазяйки клейонки чи щітки — всунь капронову квітку. Вона хоч і штучна, хоч і не пахне, а в товарообороті дає свій плюс!

Я бережно віз синтетичний букет до столиці. Я урочисто вручу його керівникам Укоопспілки на знак...

Ні, я вручу його як привід для продовження нашої розмови про організацію торгівлі на селі.

Ів. СОЧИВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

А ВОНИ ТВЕРДЯТЬ: СТРИЖЕНЕ!..

Давно булькнула на дно ота баба, котра голене вперто називала стриженим. Як уже терплячий дід і непереконував її, як і не доводив їй, а триклятуща баба не здалася! Ну, як відомо, терпець у діда увірвався, і бабі тій давно вже царство небесне.

А от послідовники її живуть. Серед нас живуть.

На Запоріжжі, у Токмацькому районі, приміром, живуть два її нащадки: бухгалтер колгоспу «Родина» Іван Федорович Шерстюк та бухгалтер колгоспу ім. Кірова — Павло Пилипович Єфименко.

З 1959 року діє постанова уряду про торгівлю в розстрочку. Хороша постанова! Оформив собі документа по місцю роботи — і бери в магазині на виплату, що твоїй душі завгодно!

Скрізь так! А ось у колгоспах «Родина» та ім. Кірова — дзуськи. Бо бухгалтери колгоспів — нащадки отієї впертої баби — кажуть: «Нічого подібного! Нас це не стосується!» І ніяких документів на розстрочку колгоспникам не оформляють.

— Он же чорним по білому написано, що голене! — натякаючи на горезвісну бабу, кажуть своїм бухгалтерам колгоспники.

— Ні, стрижене! — відбиваються Шерстюк і Єфименко.

Показували бухгалтерам спеціальний бланк «Доручення-зобов'язання», на якому видрукувано «Для членів колгоспу». Не переконали. Рішення Токмацького райвиконкому з цього приводу підсовували Шерстюку і Єфименку — як з гусака вода.

Хто ж їм доведе, що таки голене? Не до діда ж звертатися!

З. ЧУМАК,
оргінструктор Токмацького ССТ.

Запорізька область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

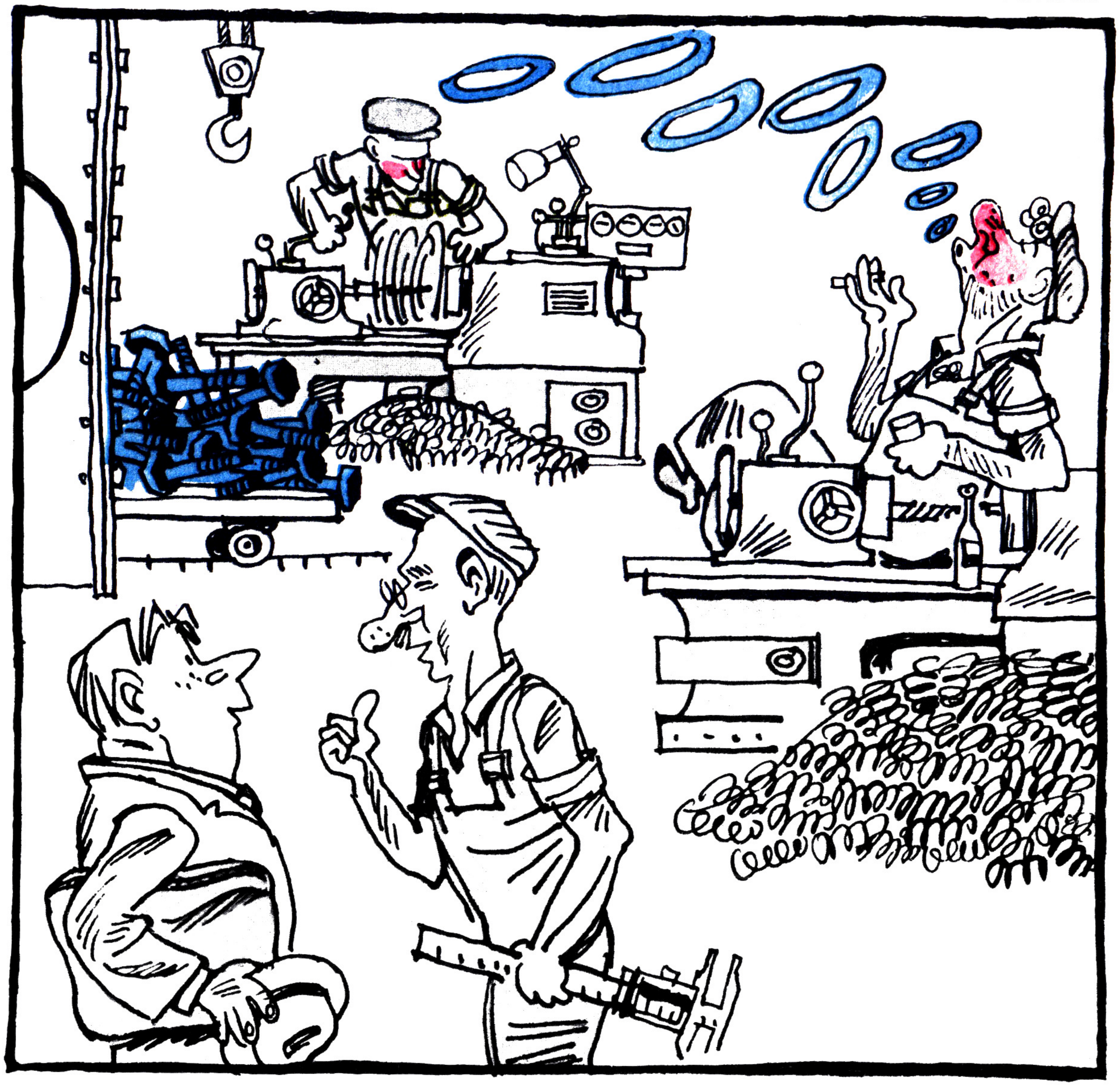

— Цей точить болти, а той — спеціаліст по кільцях.

„Перець" можна передплатити скрізь і без обмежень!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

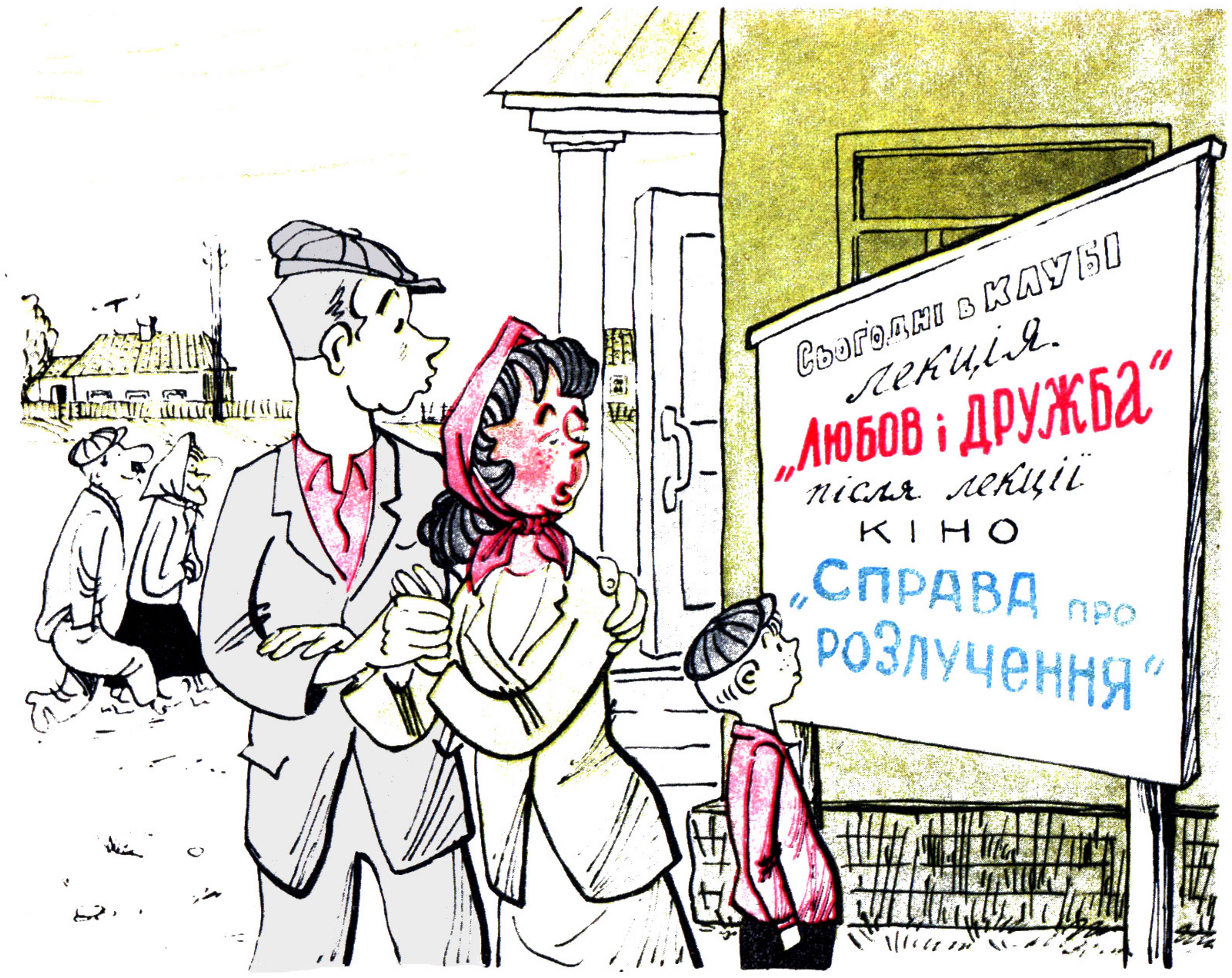

Одним махом двох побивахом.

ХОДИТЬ КІТ КОЛО ВОРІТ

Може, де й ходить, тільки не в Херсоні.

У цьому славному місті для котів настали чорні дні. Репресії поширюються і на рябих, і на муругих, і на абсолютно рудих. Невідомо, чи то херсонські котолупи взяли якісь підвищені зобов'язання, чи коти у Херсоні прирівнюються до стихійного лиха, але висять у місті отакі правила:

«Правила

содержания кошек и собак во дворах местного Совета.

1. Разрешается содержать собак только спортивных, ценных пород. Выводить их на прогулку на ремнях и в намордниках. Каждая собака должна быть зарегистрирована и иметь ежегодную прививку.

2. Категорически запрещается содержать кошек».

Нижче вказується адреса приймального пункту бродячих котів.

Як бачимо собакам повезло трохи більше. Особливо «спортивним». Хазяїнові собаки з невеликою натяжкою вдається довести, що його барбос має спортивний розряд, а як бути котові?

Уявимо на хвилинку, що коло воріт гуляє письменний кіт. (Коли є «спортивні» пси, чому не може бути письменного кота?). Гуляє він, гуляє і прочитає «правила», на воротях наліплені.

Що кіт подумає? Мабуть, подумає, де логіка? Заголовок «правил» передбачає «содержание» кошачого племені, а пункт 2-й цих правил виключає можливість будь-якого компромісу.

І ще кіт подумає — який же то мудрий дядя зліпив «Правила содержания», щоб потім розліпити їх по всьому місту?

•

КЛИН—КЛИНОМ

Дивні якісь пішли трактори. І не так вони, як їхні двигуни.

Над одним таким двигуном схилився тракторист колгоспу «Прапор Леніна», Кременецького району, Тернопільської області. Схилився — і не то стогне, не то співає: «Ой, двигуне, двигуне, яке ж ти ледащо!..»

Це він отак до двигуна СМД-14 № 313, якого щойно капітально відремонтував Івано-Франківський авторемзавод. Йому б, капітально відремонтованому, гори перевертати, а він, горопаха, навіть самого трактора з місця зрушити не може. Духу не вистачає!

А коли подумати, то де йому, тому духові, триматися? Адже поршнева група спрацьована, газорозподільна — теж.

Дати б тому двигунові першу групу інвалідності та відпустити його на пенсію... Але тут мимоволі виникне питання: а капітальний ремонт?!

Чи, може, капітальним його назвали тільки тому, що капітальну суму за нього стягнено?..

І в артілі ім. Мануїльського теж одержали з ремонту тракторний двигун. Сорок вісім робочих годин трактор сяк-так пересувався по землі, а на сорок дев'яту годину підломилися коліна: заклинило підшипники колінчастого валу двигуна.

Куди не кинь — всюди клин... Стирчить він і з мотора, відремонтованого для колгоспу ім. Пархоменка. Тут, правда, заклинило не колінчастий вал, а невеличкий валик водяного насоса. Але й цього досить, щоб трактор вибув з ладу.

На лад діло, очевидно, піде, коли самих ремонтників капітально відремонтують.

А. ЩЕРБАК,
головний інженер районного виробничого управління сільського господарства.

М. ТАЛАТИК,
інспектор держтехнагляду.

Кременецький район,
Тернопільської області.

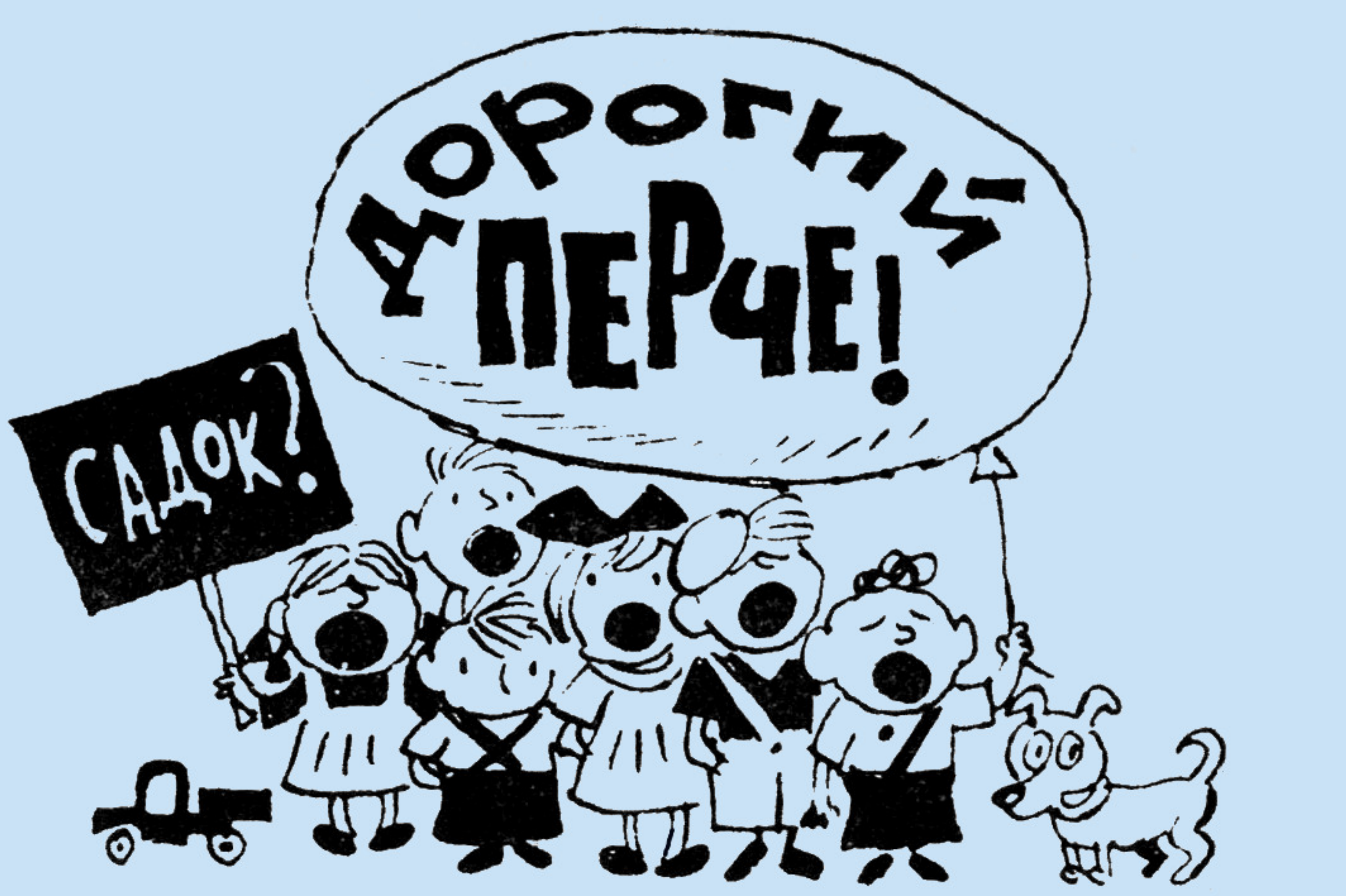
ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!
САДОК?

Ознайомся, будь ласка, з графіком будівництва дитсадочка в колгоспі ім. 40-річчя Жовтня, Волноваського району, Донецької області.

В 1961 р. закладено фундамент.
В 1962 р. поставили цоколь.
В 1963 р. «вигнали» коробку.
В 1964 р. звели дах.
В 1965 р. поставили груби.
В 1966 р. заштукатурили.

Зупинка за малим: немає вікон і дверей. Разом із будівництвом дитсадка було посаджено фруктовий сад на його території. Фруктовий уже виріс, давно шумить листочками, а дитячий досі не бринить голосочками.

Запитай — коли він забринить — начальника нашого міжколгоспбуду Щадька Павла Арсеновича та головного інженера Снядька Миколи Антоновича. Голосно запитай. Може, хоч тобі вони дадуть відповідь.

Свинарки і доярки, механізатори і меліоратори, мами й тати.

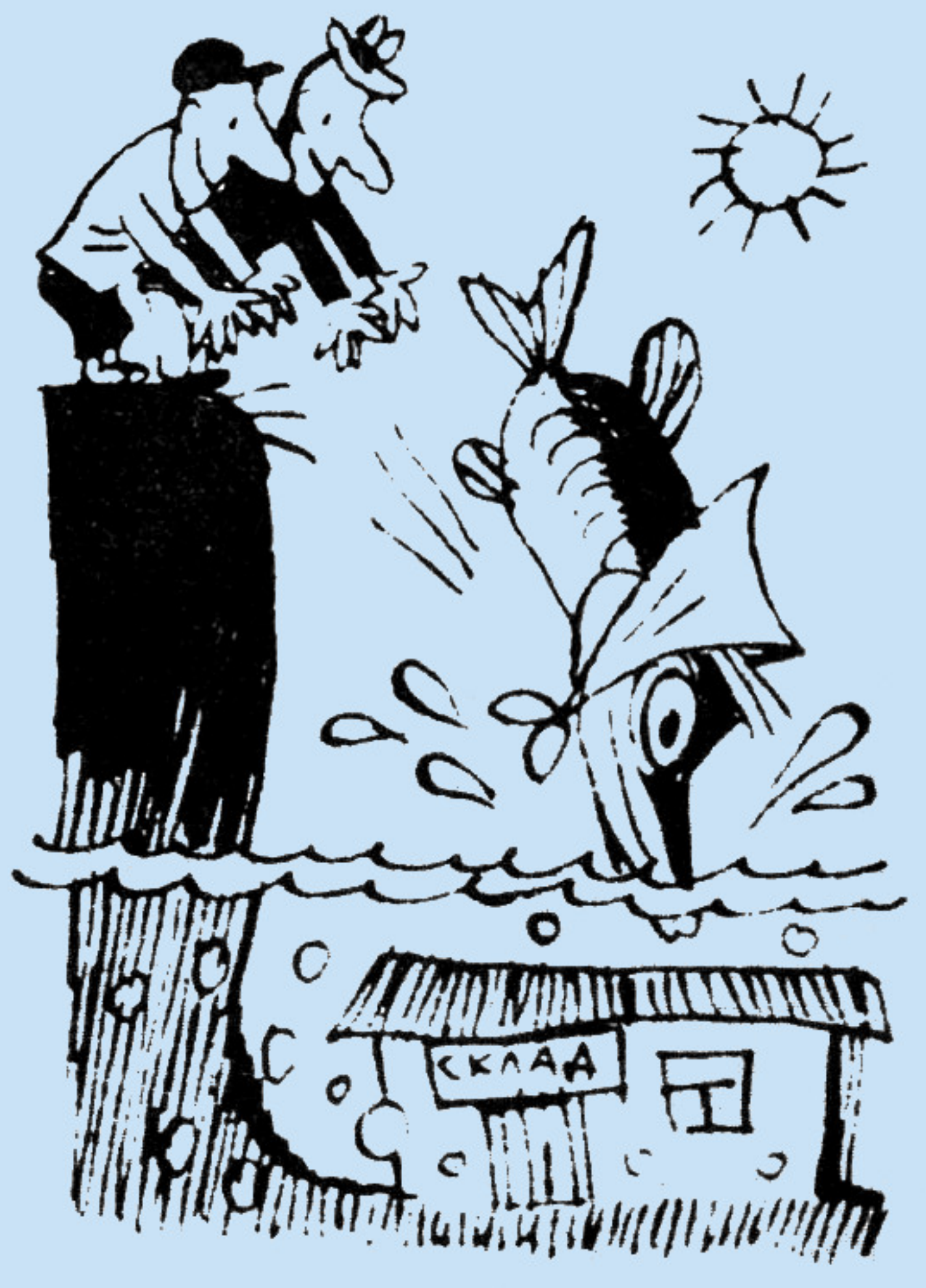

Заглянь, будь ласка, у свою підшивку, і там, у журналі № 19 за 1964 рік, знайдеш нотатку про нашу школу. Власне, не так про неї, як про тих, хто її будує, а збудувати ніяк не може.

Відтоді, як цю нотатку було надруковано, минуло два роки. Хочеш знати, які зміни сталися за цей час?

Змінилося керівництво у будівельників, які споруджують нашу школу. Яків Никифорович Бороданенко, який раніше правив тут за головного інженера, тепер уже начальник будівельної організації. Всіма справами керує. От тільки нашу школу, як і раніше, не будує.

Чи не допоміг би ти, Перче, будівникам нашої школи перейти у вищий клас роботи?

М. ОДИНЦОВ,
голова батьківського комітету.

с. Іскрівка,
Чутівського району,
Полтавської області.

Чи знаєш ти, що на продовольчому складі Горщиківського ССТ з'явилася щука? Та не якась там свіжоморожена чи сушена, а жива. І навіть з паспортом на ім'я громадянки Валентини Бех.

Кажуть, нібито це та сама щука, яку кинули в річку. Досі, як писалося в районній газеті «Радянське Полісся», вона господарювала в пекарні, де творила всілякі хитромудрі махінації. А от тепер керівники ССТ призначили її завідувати продовольчим складом.

Мудрість такого рішення важко заперечити: щука не може харчуватися самим хлібом, треба їй щось і до хліба.

ПАЙОВИКИ.

Коростенський район,
Житомирської області.

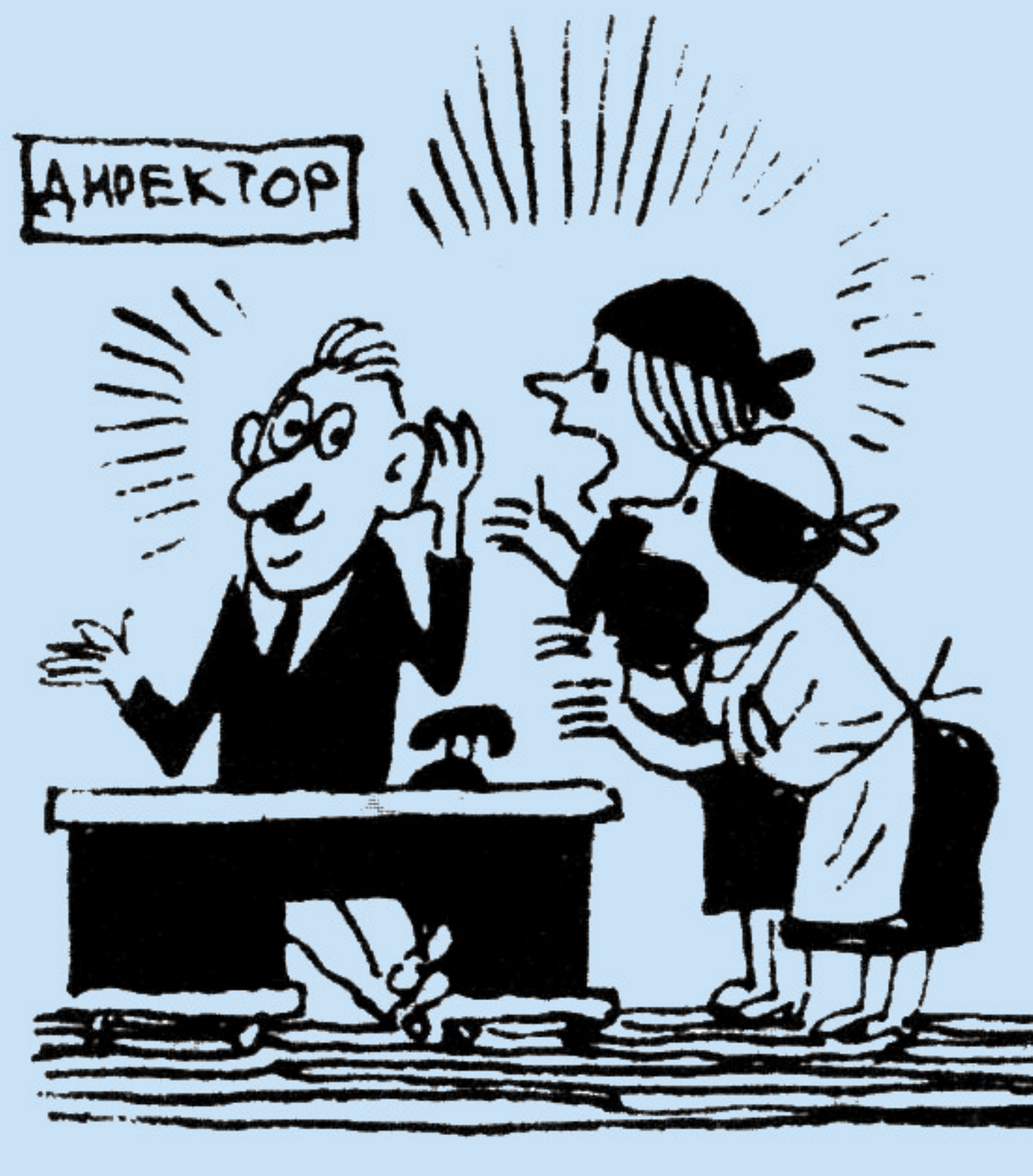

Б'ємо на сполох: рятуй дівчат! Уявляєш собі — молоді, чудові дівчата, а на те складається, що можуть оглухнути. Уже й тепер од них тільки й чути. «Га?», «Що?» Не про всіх дівчат, звичайно, йдеться, а тільки про тих робітниць Дніпропетровського шинного заводу, які продувають обшліфовані деталі на дільниці обробки гумо-технічних виробів.

Стоїть тут отака собі рогата штука для продування деталей і шум здійма, як усі чорти в пеклі.

Прийшов якось директор заводу сюди. Дівчата кинулися просити його замінити оте голосисте нещастя, а він: «Га?» Півгодини побув і то мало не оглух. Правда, таки порозумілися якось, і незабаром встановили нову продувку. Тільки, як кажуть, полегшало нашій мамі — то стогнала, а тепер криком кричить: за цією продувкою уже й «га» та «що» не чути.

Озовися, Перче, на захист дівчат, може, хоч тебе адміністрація наша почує... Га?..

Л. ХОМИЧ.
шліфувальниця Дніпропетровського шинного заводу.

ЗАБАРИКАДУВАЛАСЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

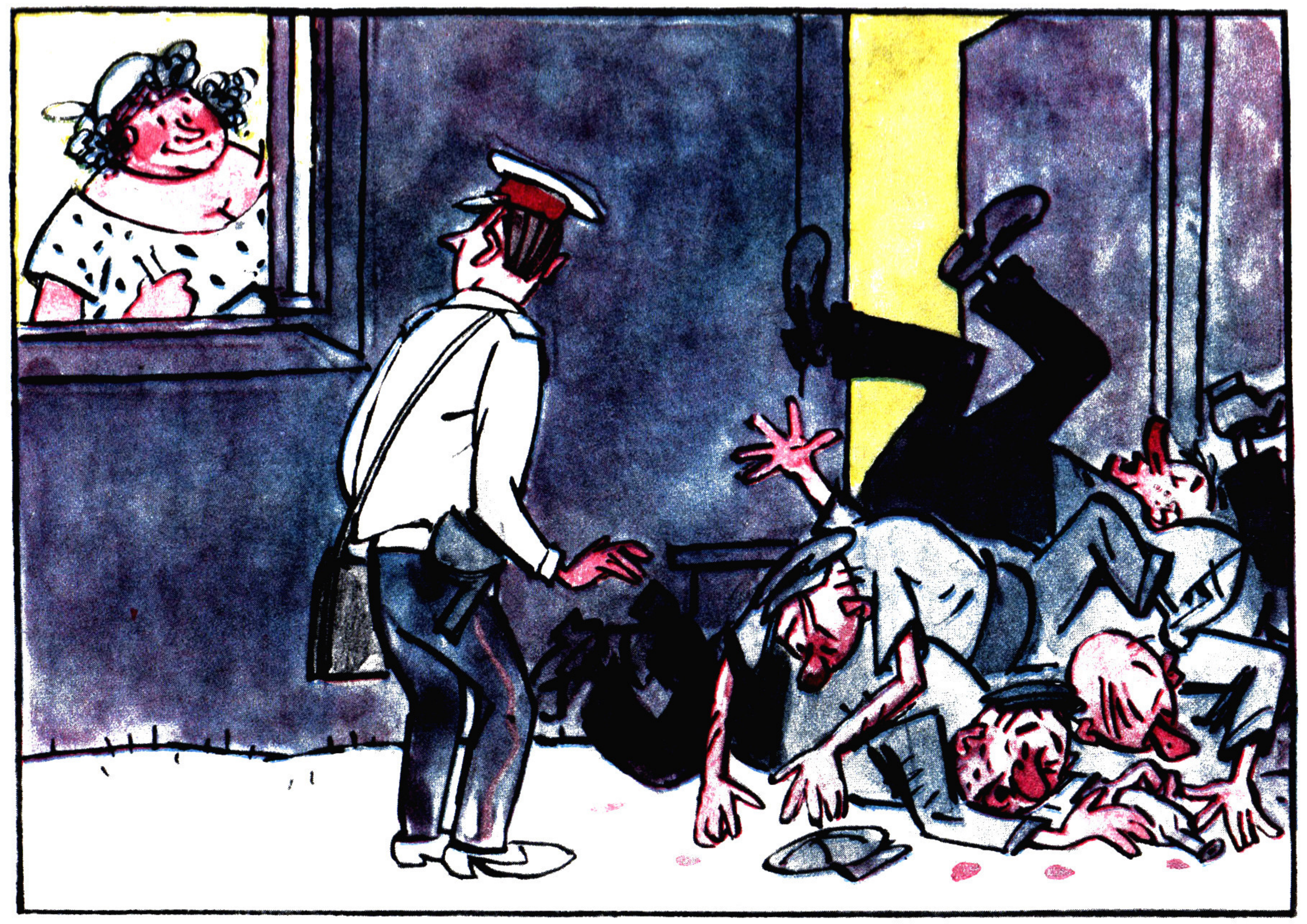

— Ну, стривай же, клята самогоннице! Доберусь я колись до тебе!..

Народні усмішки

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Студентка-заочниця прийшла складати екзамени, коли викладач збирався вже йти.

— Пробачте, — сказав він, — мене терміново викликають. Приходьте завтра о дев'ятій.

У відповідь почулося хлипання.

— Що з вами? — здивувався викладач.

— Я дуже прошу вас послухати мене сьогодні, — благала студентка.

— Чому?

— Та я боюся, що до завтра забуду те, що вивчила...

НАЙКРАЩЕ РІШЕННЯ

Один чоловік зустрів на ярмарку свого кума, з яким давненько не бачився, і запросив його до себе в гості.

Відсвяткували зустріч непогано, було в тарілках і чарка не пустувала. Кум про домівку навіть не згадує. Якось за вечерею чоловік і питає:

— А як там, куме, чи, бува, не засумували за вами жінка і діти?

— Ваша правда, кумцю, ваша правда. Завтра ж вдарю телеграму — нехай і вони сюди приїжджають... — відповів кум.

НЕ В ПИТАННІ СПРАВА

Поглянувши на розгубленого студента, який взяв екзаменаційний білет, професор поцікавився:

— Вам щось незрозуміло? Можливо, питання неясне?

— Ні, ні, що ви! Питання цілком ясне, а ось відповідь викликає деякий сумнів.

Повідомив Г. І. ШИМАНСЬКИЙ
з м. Дубно, Ровенської області.

БОГ І РЕДЬКА

Жили собі чоловік та жінка. Жінка була дуже релігійна — слова не скаже, щоб не згадати якогось святого. А чоловік, навпаки, не вірив ні в бога, ні в чорта.

От одного разу ішли колгоспні корови, і одна в город залізла. Тут жінка як закричить:

— Цариця небесна в город улізла!.. Ох, Іване, матір божа капусту поїла.

А чоловік каже їй:

— Тепер треба на город собаку в'язати, бо ще, чого доброго, сам бог Саваоф з неба злізе та усю редьку поїсть... Я його знаю...

Повідомив А. Ф. ЛЯШЕНКО
з м. Маргелан, Узбецької РСР

ЯК СИН ЗБИРАВСЯ БАТЬКА ПРОДАВАТЬ

Каже син батькові:

— Збирайтесь, тату, я поведу вас на ярмарок продавать, бо більше нема чого...

Батько сів собі в куточку та й плаче.

А син:

— Та не плачте, тату, я за вас на ярмарку загну таку ціну, що ніякий чорт вас не купить.

Повідомив В. В. ВЕЛИКИЙ
з м. Нижній Тагіл, Свердловської
області.

ГОДИННИК ДЛЯ РОЗУМНИХ

Одного разу чоловік запитав незнайомого хлопця:

— Скажіть, будь ласка, котра година?

Нічого не говорячи, хлопець показав йому свого годинника. Чоловік подивився на циферблат та й каже:

— Ні, я тут нічого не розумію.

— Так це ж годинник тільки для розумних, — відповів хлопець.

— Для розумних? — здивувався чоловік. — Тоді я не розумію, як він міг до вас потрапити.

Повідомив О. О. ДЖУРИНСЬКИЙ
із с. Гнатків, Ямпільського району,
Вінницької області.

НА сьомому небі

(Із щоденника новосельця)

ПОНЕДІЛОК.

От і скажи, що понеділок — важкий день! Адже ж саме сьогодні стало відомо, що днями даватимуть ордери на квартири у новому будинкові. А оскільки у списках щасливців побачив я і своє прізвище, то можете уявити, з яким настроєм помчав я після роботи додому. Як зрадіє Ганнуся! Минуло ось уже кілька років, відколи ми побралися, а не було й дня, щоб не мріяли ми про наше майбутнє житло...

ЧЕТВЕР.

Ми з Ганнусею невпинно обмірковуємо, що придбати і де поставити.

— Насамперед, — планує Ганнуся, — купимо стильну обстановочку — таку, як у Левка з Івгою. Вчора спеціально бігала в «Меблі» — знаєш, який там гарнітурчик стоїть? Ти, Сашуню, навіть уявити не можеш! Красота! Немов для нас зроблений.. Це раз. А по-друге, у «Господарці» усяких пральних машин — море! І холодильники, і пилососи, і торшери, і...

— Авжеж, авжеж, — киваю. — Буде у нас і сервант, і диван-ліжко, і блискучий стіл, і «Київ» з «Дніпром», і все, чого душа бажає. Для чого ж ми гроші складали...

— А потім, Сашуню, справимо новосілля, — сяє Ганнуся, горнучись до мене. — Щоб і в нас було не гірше, як у людей...

— Ясно, справимо! Це ж таке щастя, така радість!..

П'ЯТНИЦЯ.

Ось вона, жадана мить! Ордер уже в кишені, і сьогодні ми вселюємось. І не тільки ми — адже ж багато хто з нашого заводу теж одержав квартири. У наше розпорядження виділено машину, і ми радо допомагаємо один одному перевозити речі...

СУБОТА.

Смикнули вчора так, що сьогодні я хриплю і трохи ніби опух. Але як же було не почастувати приятелів заради такої чудової події? З учорашнього дня весь будинок ходором ходить: народ веселиться.

Квартира у нас пречудова! На п'ятому поверсі, але нам здається, ніби ми опинилися на сьомому небі. Ніщо не в силі затьмарити наш рожевий настрій. Новосілля вирішили справити не гаючись, завтра ж. А потім трохи відпочинемо, оговтаємось, та й візьмемося до здійснення своїх мрій...

ВІВТОРОК.

У «Господарку» ми вирішили не йти. Бо коли добре подумати, то навіщо та пральна машина? Коштує чималенько та ще, кажуть, гуде. А тут без машини в голові гуде. Учора знову всунувся до нас Вася. Він не пам'ятає, що вже був у неділю, і прийшов поздоровити з новосіллям. Прихопив він з собою ще Грицька, Павла й Толю з сусіднього цеху. Спочатку сиділи гуртом, а далі не пам'ятаю вже, що було...

СЕРЕДА.

Тільки-но зібралися навідатись у «Меблі», а Грицько, Павло і Толя знову тут як тут. Прийшли похмелитися. А з ними ще якісь хлопці. Говорять, що мене добре знають: у минулому сезоні якось сиділи поруч на стадіоні. Ще кажуть, ніби одному з них я, радіючи з перемоги наших динамівців, ненароком вліпив по потилиці...

Ганнуся скривилася, немов від тертого хріну, проте пішла на кухню готувати закуску...

ЧЕТВЕР.

— А-а-а! Сашко! Здоров-здоров! Чули-чули... Ну, що ж — з тебе належить! І не думай викручуватись...

П'ЯТНИЦЯ.

— А-а-а! Сашок! Здрастуй! Ну, як житлоплоща? Підходященька? Ввечері заскочимо...

...Намагався втовкмачити Ганнусі, що то все бабські забобони — оті гарнітури з сервантами й диванами-ліжками. Досі якось-то жили без них — проживемо й ще. Тим більше, що нашу старовинну бабусину скриню шашлі ще не зовсім з'їли, і, до того ж, маємо чудесну новеньку розкладушку...

СУБОТА.

Рано-вранці Ганнуся втекла в село до батьків. А я не встиг: застукали якраз на порозі...

І знову повна кімната дорогих гостей. Спасу од них немає. Ось і сьогодні завітав Филимон Каленикович з жінкою й діточками — той самий, з яким я одного разу позаторік познайомився на риболовлі. З ним прибуло ще кілька невідомих дядьків і тіток. Щоправда, принесли вони, задля годиться, пляшечку самогону, але я вже добре знаю, що то має означати...

ПОНЕДІЛОК.

...А хто з вас, братці, підкине три копійки на трамвай, бо оце вже втретє вивертаю кишеню і все даремно! Га? У получку віддам...

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Кожна робота вимагає техніки безпеки. Тяганина, звичайно, не робота, а зовсім навпаки, але й тут без техніки безпеки не обійтись. Відсутність техніки безпеки при тяганині завжди може ускладнитись неприємностями, і про це не слід забувати.

Харківська вузлова контора транспортно - експедиційних агентств, де начальником тов. Швецов, так і робить.

Мала контора перевезти базі Укропткультспортторгу 15 ящиків вантажу. Чотирнадцять перевезла, а п'ятнадцятого база вже півроку чекає. Трест «Первомайськхімбуд» теж частини свого вантажу чекає, і контора «Постачелектро» теж чекає і ще багато інших харківських установ та організацій теж чекають.

Техніка безпеки проста і доступна: частину вантажу перевіз, заспокоїв трохи замовника, а далі хай чекає.

Чудово засвоїв техніку безпеки і начальник Київської пересувної механізованої колони № 33 Борис Миколайович Комарницький. Будівництво водопроводу у селі Гаврилівка, Києво-Святошинського району, він розпочав у строк, а далі як затягнув, затягнув, то й кінця-краю тій водопровідній тяганині не видно. Мабуть, викликав на змагання начальника БМУ-18 тресту «Дунайводбуд» З. І. Кальчева, який споруджує у селі Плахтіївка, Саратського району, Одеської області, два ставки. У тих ставках не більше води, ніж у гаврилівському водопроводі.

Коли зайшла мова про воду, то варто і про вогонь згадати. Хвалити бога, вогню поки що нема, і це добре, бо як його, наприклад, гасити на території Лисичанського хімкомбінату?

Тут ще в 1963 році розпочато будівництво пожежного депо. Юридично те депо ніби й закінчено, а фактично тримається на гарантійних листах та чесному слові начальника восьмого будівельного управління тресту «Північнодонецькхімбуд» т. Карабута.

Тягне т. Карабут доробки. але про техніку безпеки свого авторитету не забуває: підкріплює авторитет гарантійними листами. А техніка протипожежної безпеки, як кажуть, діло десяте.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Бурхливими оплесками вітали присутні на черговому засіданні клубу кандидатуру Івана Омеляновича Новосада — голову колгоспу імені Свердлова, Горохівського району на Волині.

Та й як же було не вітати, як було не прийняти вельмишановного Івана Омеляновича одностайно і з превеликим захопленням до дружнього гурту губителів природи!.. Саме біля правління артілі, де здійснює свої керівні функції товариш Новосад, мав необережність вирости сад. І заважав той сад Новосаду керівним поглядом безпосередньо з вікна цілісіньке господарство оглядати.

— Не потерплю! — вигукнув Новосад, позичив у луко-меліоративної станції потужний трактор С-100 і наказав трактористові до пня викорчувати сад. Техніка є техніка: з півсотні фруктових дерев за якихось півгодини лягли трупом.

Тепер з вікна правління, де, як ми вже знаємо, здійснює керівництво товариш Новосад, відкривається чудова панорама. Видно геть чисто все, крім Закону про охорону природи.

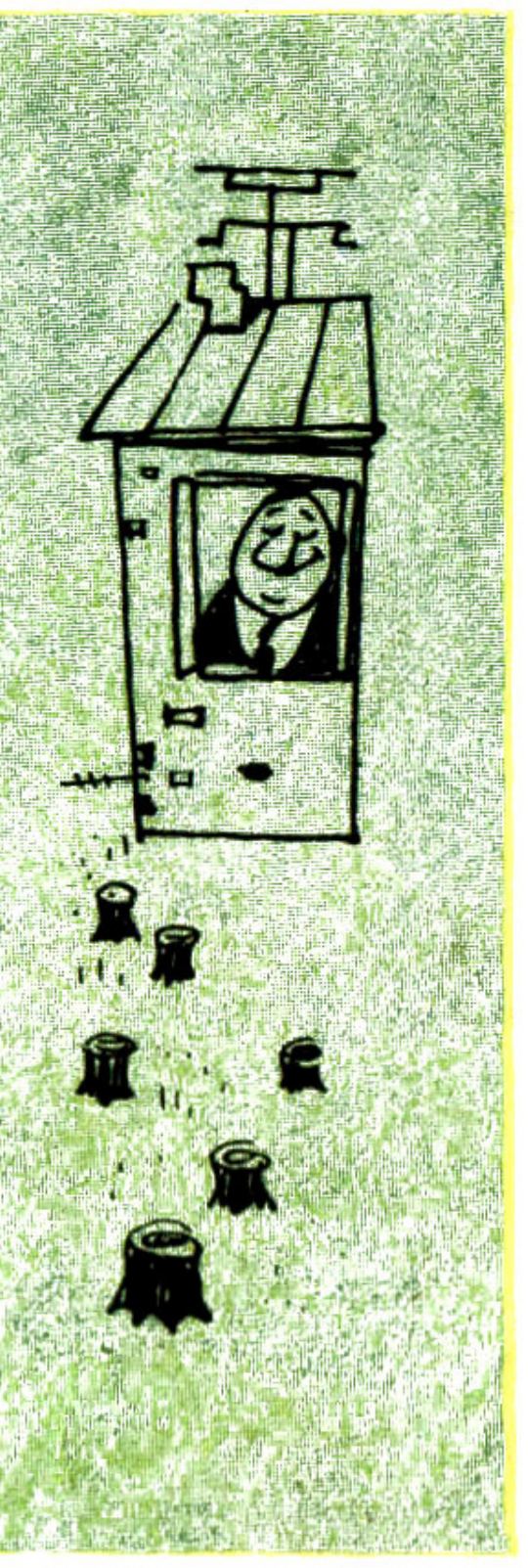

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 4, у фейлетоні «З олівцем по Бердичеву», йшлося про недоліки в побутовому обслуговуванні населення міста.

Голова Бердичівської міськради т. Демиденко повідомив редакцію, що фейлетон обговорено на засіданні виконкому міськради.

Міськвиконком вжив конкретних заходів для поліпшення роботи змішторгу, прокатного пункту та домової кухні. Директора міськпобуткомбінату т. Колковського та директора змішторгу т. Лопату зобов'язано різко поліпшити роботу служби побуту у місті. Начальника БУ-4 Хуторянського зобов'язано негайно ліквідувати всі недоліки у збудованих управлінням житлових будинках.

★ Незадовільно працювала служба побуту і в Херсоні. Щоб відремонтувати квартиру, херсонцям доводилось звертатися до приватників. Про це йшлося у фейлетоні «Про килим-самольот та кобилячий хвіст» (№ 4 журналу).

Заступник голови Херсонського облвиконкому т. Анисимов повідомив редакцію, що після виступу Перця конторі «Побуттранс» виділено потрібну кількість будівельних матеріалів, створено спеціальну будівельну бригаду, обладнується столярний цех. Керівництво обласного управління побутового обслуговування зобов'язано встановити суворий контроль за додержанням строків та якості робіт по ремонту квартир населення.

★ Директор Ізяславського міськкоопторгу Тюймєєв М. М. грубо ставився до підлеглих, пиячив, нетактовно поводився у громадських місцях. Про все це розповідалося у фейлетоні «Ух, хар-р-рактер!», опублікованому в № 5 журналу.

Первинна партійна організація Ізяславської райспоживспілки обговорила фейлетон. Факти, наведені в ньому, підтвердились. На Тюймєєва накладено суворе партійне стягнення.

★ Виконком Мелітопольської міськради обговорив на своєму засіданні фейлетон «З олівцем по Мелітополю» («Перець» № 6), у якому йшлося про недоліки благоустрою міста та будівництва об'єктів комунального господарства. Виконком ухвалив закінчити всі роботи по виправленню русла річки Молочної в цьому році. За порушення правил торгівлі спиртними напоями суворо попереджено директора тресту їдалень та ресторанів т. Романа В. В.

За зрив строків впорядкування шляху по вулиці Карла Лібкнехта комітет народного контролю м. Мелітополя оголосив сувору догану начальникові будівельного управління № 3 «Спецбуду» т. Покладу та головному інженерові управління т. Савельєву. За заподіяні збитки на цих осіб зроблено нарахування в розмірі 50% їхньої зарплати.

Для впорядкування справи з найменуванням вулиць та нумерації будинків Запорізький облвиконком додатково виділив Мелітопольській міськраді 8 тис. карбованців. Всі ці роботи мають бути здійснені в 1966 р.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.** Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (748) (на украинском языке). Підписано до друку 5. IX. 1966 р.

Папір $70 \times 108^{1}/_{8}$=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

БФ 11175. Зам. 05220. Тираж 760.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Передплачуйте «Перець» на 1967 рік!

Нотатки про їхні порядки

ШТРАУС, БОМБА ТА БІБЛІЯ

Франц Йозеф Штраус — дуже відома людина в Західній Німеччині. Читачі газет знають його як колишнього військового міністра та теперішнього голову партії ХСС. У судових колах його знають як особу, підозрювану в хабарництві (на попередній посаді) і в розтраті партійних грошей (на теперішній посаді). У католицьких колах його знають як ретельного читача біблії. У військових — як людину, закохану в атомну бомбу.

Недавно гер Штраус виступив з сенсаційною заявою: «Незважаючи на настирливі пошуки, я не знайшов у біблії жодного місця, в якому говорилося б, що німці не повинні одержати атомну бомбу».

І таки ж не бреше Штраус! Укладачі біблії дійсно про атомні бомби ніде не згадують.

МРІЯ КАПІТАЛІСТІВ

Як повідомляє газета «Нью-Йорк Таймс», професор психології Йєльського університету Дельгадо дебютував недавно в ролі тореадора. На арені в Кордові (Іспанія) професор вийшов віч-на-віч з биком, тримаючи в руці червоне полотнище. Величезний бик кинувся на новоспеченого тореадора і, на диво усім, зупинився, немов налетів на кам'яну стіну. А трапилося ось що. У мозок бика були вживлені маленькі електроди. А в Дельгадо був із собою маленький радіопередавач. Дельгадо натискував на клавіші радіопередавача і примушував бика робити те, що сам хотів.

Як пише «Нью-Йорк Таймс», досліди Дельгадо фінансує міністерство військового флоту США. І замовник вимагає, щоб Дельгадо перейшов до дослідів з людьми. Якщо дітям одразу ж після народження вживити в мозок подібні електроди... о, чудова мрія!.. вони виростуть слухняними роботами. Один американський економіст підрахував уже, що така операція буде дуже рентабельною: люди-роботи не будуть страйкувати проти капіталістів, не будуть демонструвати проти війни у В'єтнамі. Словом, роботи будуть роботами, а для капіталістів настане райське життя.

МІНІ-ВУХА

Всупереч поширеній думці, Федеративна Республіка Німеччини дуже тиха країна. Така тиха, що там навіть пошепки не всі наважуються розмовляти — багато хто віддає перевагу міміці, жестам.

Причина дуже проста: вже п'ять фірм у країні випускають так зване міні-вухо — мініатюрний транзисторний прилад, яким можна почути розмову пошепки на відстані в сотню метрів, або через товсті кам'яні стіни і записати її до того ж на магнітну стрічку. Попит на міні-вуха величезний, бо:

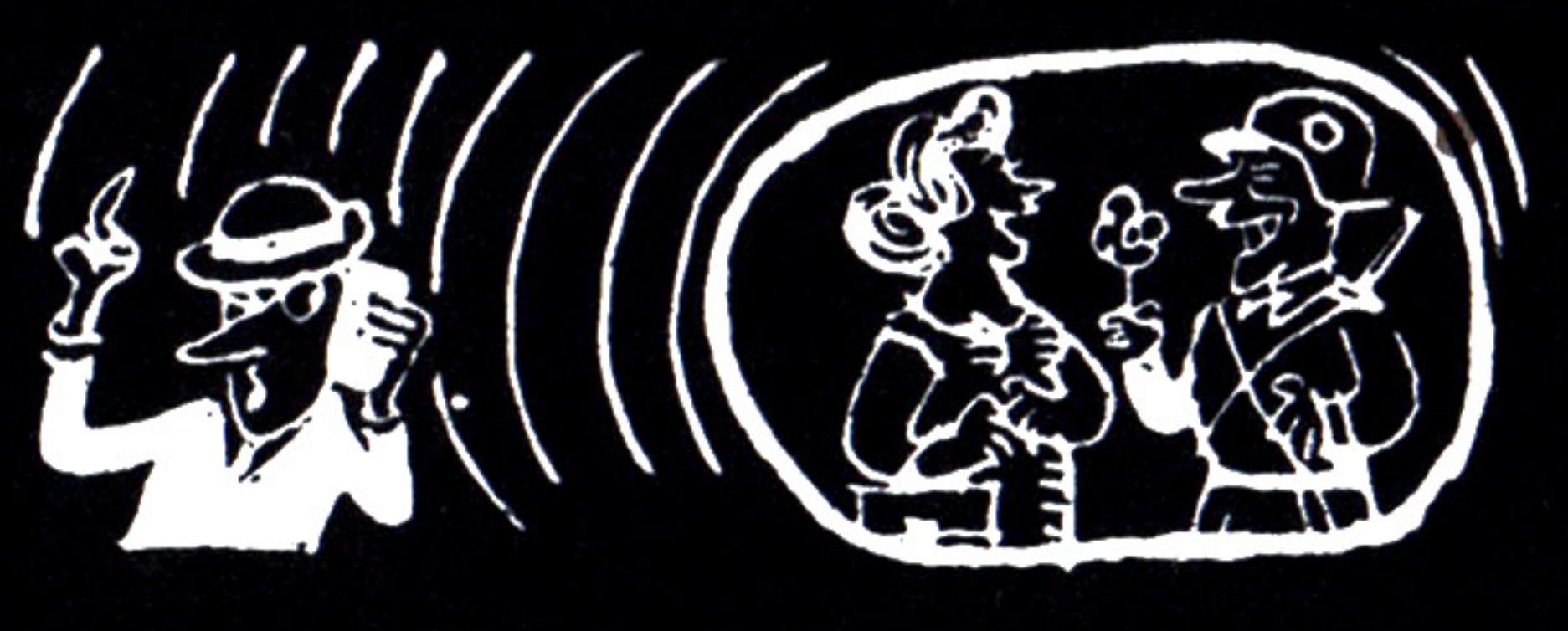

начальство підслуховує підлеглих, конкурентів, власних дружин;

дружини — чоловіків, конкуренток, просто знайомих;

підлеглі — начальників;
міністри — депутатів бундестагу;
депутати бундестагу — міністрів;
поліція — злодіїв;
злодії — поліцію;
і т. д., і т. д.

Словом, повна тобі демократія, повна свобода; така, що й сховатися од неї ніде.

Індекс 74393

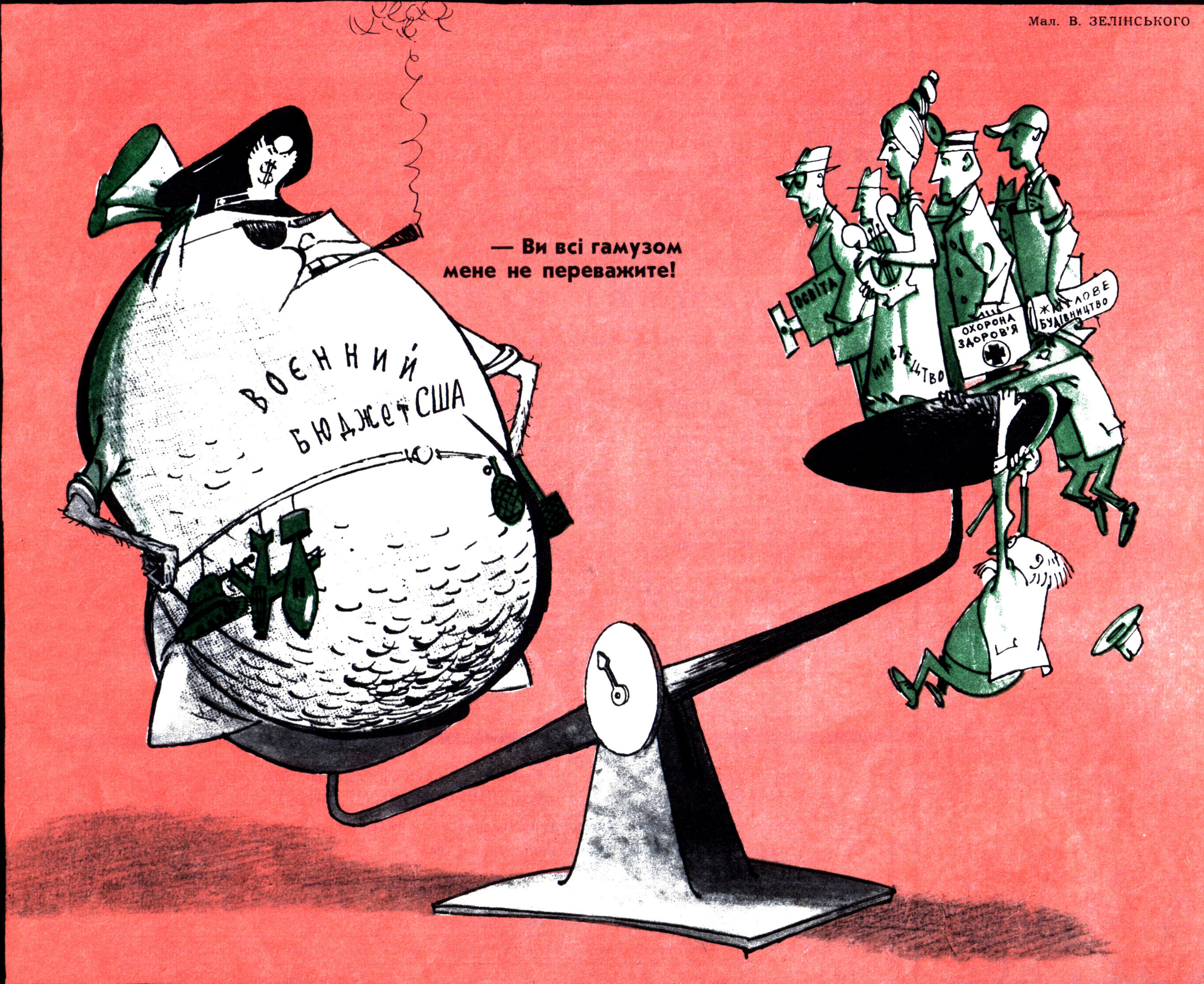

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО